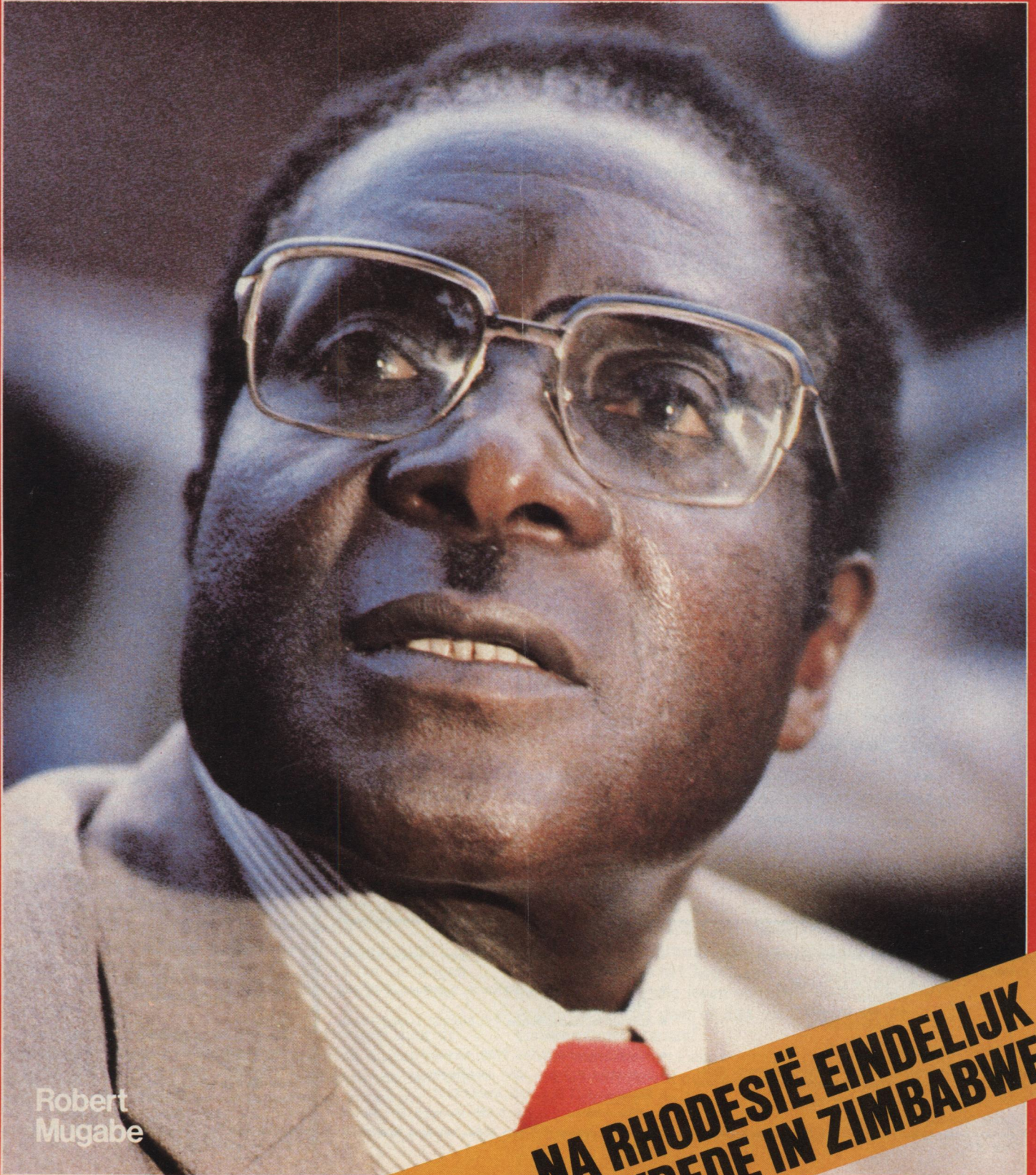

JULI 1980

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

GRATIS maand-
blad

Robert
Mugabe

**NA RHODESIË EINDELIJK
VREDE IN ZIMBABWE?**

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

13e jaargang No. 6

juli 1980

ARTIKELEN

Na Rhodesië eindelijk vrede in Zimbabwe?	2
Deel 3: Een stem te midden van godsdienstige verwarring	5
Zo probeert men het gezin te verwoesten	7
Het opzienbarende doel van seks!	11
Waar is God wanneer mensen lijden?	13
Een open brief aan onze lezers	15
Madame Tjiang K'ai-Sjek	21

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Kort gezegd	20
Van onze lezers	29

BIJ ONZE OMSLAG

De nieuwe leider van Zimbabwe is Robert Gabriël Mugabe, geboren in 1925. Rooms-katholiek opgevoed, is hij nu een erkend aanhanger van het marxisme, hoewel de Sovjetambassadeur in Zambia hem politiek onbetrouwbaar achtte. President Mugabe is afkomstig van de numeriek belangrijkste Shona-stam, is getrouwd, en drinkt niet.

Foto: Jason Lauré

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Engeland AL2 2EG

- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. ©1980 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Oprichter en hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Adjunct-hoofdredacteur:

Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:

Dexter H. Faulkner

Senior-redacteuren:

Jon Hill, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Assistent-redacteuren:

Scott Ashley, Sheila Graham, John Halford, Rod Matthews, Richard H. Sedliacik, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:

Dibar Apartian, Elbert Atlas, Lester L. Grabbe, Selmer L. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, L. Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, Dennis R. Robertson, John R. Schroeder, Robert C. Smith

Kopijredacteuren:

Peter Moore, Clayton Steep

Vormgeving:

Randall Cole, Ronald F. Grove, Michael Hale, Gene L. Tikasingh

Fotoarchief:

Hal Finch

Nieuwsbureau:

Hoofd: Gene H. Hogberg; *Medewerkers:* Janet Abbott, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Fotoredactie:

Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* Charles Buschmann, Alfred Hennig, Kim Stone

Uitgeverij: *Hoofd distributie en productie:* Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* Carol Riemen

Financieel beleid:

Stanley R. Rader

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree; *Duits:* John B. Karlson; *Engels (Groot-Brittannië):* Peter Butler; *Frans:* Dibar Apartian; *Spaans:* Donald Walls

Kantoren:

Auckland, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Burleigh Heads, Australië:* Dean Wilson; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Colin Adair; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C. Canada:* Leslie McCullough; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk

Persoonlijk van...

Een zeer onthullende aflevering van De Echte Waarheid — nu als het ware een geheel nieuw tijdschrift. De betekenis van de hedendaagse wereldgebeurtenissen — een profetische blik op de wereld van morgen!

TE MIDDEN van al onze wereldomvattende activiteiten heb ik persoonlijk orde op zaken gesteld. *De Echte Waarheid* is nu een sterk verbeterd tijdschrift. Zoals altijd, is het nog steeds zijn tijd vooruit! Het is volkomen uniek — met geen ander te vergelijken — daar het u de betekenis geeft van de thans in snelle beweging verkerende wereldgebeurtenissen en u een blik op de wereld van morgen geeft! U krijgt dit begrip door geen enkel ander tijdschrift.

De oplage van *De Echte Waarheid* bedraagt nu ongeveer twee miljoen exemplaren per maand. Het zou het blad met de grootste oplage ter wereld moeten zijn. Wij hopen het daartoe te maken.

Toen wij onze kalender omsloegen naar 1 januari 1980, gingen wij niet slechts een nieuw decennium binnen — maar ook een nieuwe en meer actieve fase van deze hoogst gewichtige tijd van het einde! Zoals ik reeds eerder heb geschreven, betekent het ingaan van de jaren 1980 een geheel nieuw „balspel”.

Feitelijk heeft de wereld het niet beseft, maar wij zijn de „tijd van het einde” (van de beschaving dezer wereld) omstreeks 1 januari 1900 ingegaan, bij het aanbreken van de twintigste eeuw.

Hoe goed herinner ik mij dat ogenblik! Ik wist op dat moment niets van de hoogst gewichtige eeuw die ik zou beleven. Ik was 7½ jaar oud. Mijn ouders namen mij mee naar een oudejaarsavonddienst in een methodistenkerk in Des Moines, Iowa. Die avond om ongeveer 9 uur wilde ik achterover leunen en gaan slapen. Mijn vader bleef op mij letten en fluisterde streng dat ik wakker moest blijven. Wat een opluchting toen de klok twaalf sloeg — de oude eeuw was heengegaan en de fel bewegende twintigste eeuw was aangebroken. Op dat ogenblik had ik niet het verlangen de overgang wakker mee te maken. Aller wat ik wilde was gaan slapen!

De oude paardetrans waren juist vervangen door de elektrische trolleytram. Slechts zeer weinig huizen hadden een telefoon. Deze hing aan de muur en had een slinger om de bel te laten overgaan. Van zaken als

vliegtuigen, radio, televisie en film had men nog nooit gehoord.

De moderne wetenschap stond nog in de kinderschoenen. Technologie en het machinetijdperk waren nauwelijks geboren. Niemand had ooit van auto's gehoord. Indianenstammen leefden nog in het wild in gedeelten van Iowa en ten westen en ten zuiden daarvan.

Maar welke stormachtige gebeurtenissen hebben zich sindsdien voorgedaan! Toen ik elf jaar was, maakte Orville Wright de eerste tocht van 40 m in een „vliegtuig”. In 1914 speelden vliegtuigen een belangrijke rol in de Eerste Wereldoorlog. De automobiel kwam — eerst als een „rijtuig zonder paard”, bestuurd met een knuppel in plaats van een rad. Met de Eerste Wereldoorlog begon de ineenstorting van de moraal. Ik was ontsteld toen ik in de gebouwen van Marshall Field in Chicago vrouwen als liftbedienden zag werken. Vrouwen begonnen „hun rechten te verwerven”. Iedereen was erop uit zijn „rechten” te verkrijgen. Vrouwen kregen stemrecht. De vrouwenemancipatie was begonnen — en daarmee de ineenstorting van de gezinsstructuur.

Na de Eerste Wereldoorlog werd het wettig informatie over seks te publiceren. De morele glijbaan was in werking. Het gezinsleven begon te vervallen. Wetenschap en technologie, die de wereld een nieuw tijdperk van ontspanning, losbandigheid en weelde beloofden, begonnen hoe langer hoe verschrikkelijker wapens voor massale vernietiging te produceren. De radio en de film kwamen, en na de Tweede Wereldoorlog de televisie. Wij gingen het tijdperk van massavervoer binnen, van onmiddellijke communicatie, het atoomtijdperk dat één waanzinnige aan het hoofd van een slechte regering de macht geeft om alle leven van deze planeet weg te vagen. Maar dat doet er niet toe. Wij kunnen nu naar andere planeten gaan!

Een man die mijn naam draagt (maar geen familie van mij) was de eerste die voet op de maan zette. Wij hebben camera's op Mars (Zie verder pagina 29)

NA RHODESIË EINDELIJK

Na zeven jaar is er een eind gekomen aan de bloedige guerrilla in Rhodesië; de verkiezingen hebben een revolutionaire leider aan de macht gebracht. Wat houdt de toekomst in petto voor dit oorlogsmoede land — en voor de rest van het onrustige zuidelijk Afrika?

door Gene H. Hogberg

DE 18e APRIL 1980 werd uitgeroepen tot de geboortedag van Afrika's jongste onafhankelijke natie: Zimbabwe. Achter de feestelijke viering gingen nog veel ongeheerde littekens schuil — de nalatenschap van de zevenjarige guerrilla in het struikgewas van Rhodesië:

- 25.000 doden, van wie de meesten nog geen 15 jaar oud;
- de lichamelijke invaliditeit — en veelal afgrijselijke verminking — van nog eens 10.000 anderen;

- meer dan 800.000 daklozen;
- een vrijwel lege schatkist;
- een daling van de levensstandaard met 25% in de afgelopen vier jaren, en een emigratie van 15% van de deskundige blanke beroepsbevolking.

Van oorlog naar hoogconjunctuur?

In weerwil van het lijden van het recente verleden daagt er voor de zeven miljoen oorlogsmoede inwoners van het land hoop aan de horizon. Zimbabwe — tijdens de eerste

90 jaren van zijn bestaan bekend als Rhodesië — blijft naar Afrikaanse maatstaven een ontwikkeld en tamelijk welvarend land. De rede zou nu het begin kunnen vormen van een economische „boom”.

De internationale sancties die aanvankelijk gericht waren tegen de „rebelleregering” van de voormalige minister-president Ian Smith, die het land in 1965 eenzijdig onafhankelijk verklaarde van Groot-Brittannië, zijn opgeheven. De nieuwe leiders van

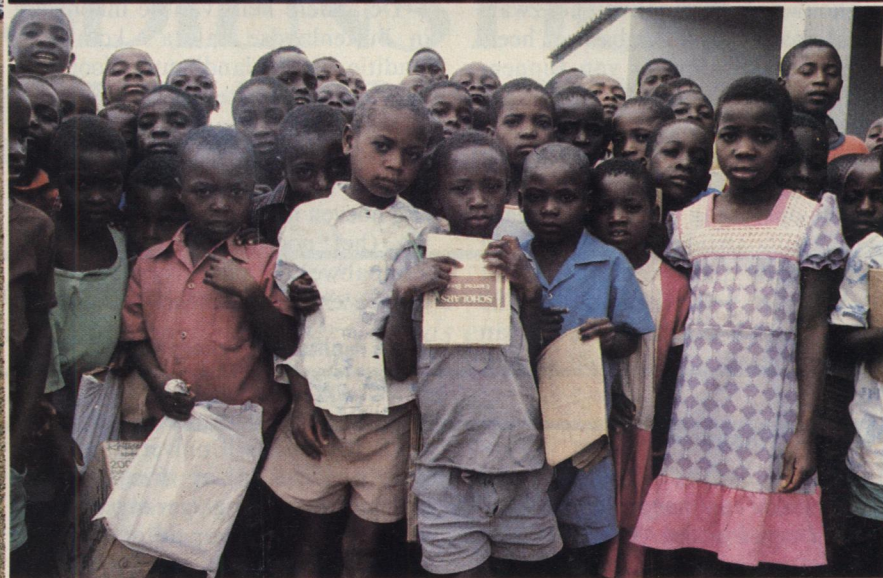

Foto links: Gene H. Hogberg; overige foto's: Jason Lauré

VREDE IN ZIMBABWE?

Zimbabwe zullen niet langer hun toevlucht moeten nemen tot de clandestiene methoden van „sancties kraken” welke hun voorgangers dwongen een toeslag op de importen te betalen en een zware korting op de exportprijzen te aanvaarden.

Het einde van de afschuwelijke oorlog, die hoofdzakelijk werd gevoerd in de afgelegen stamlanden, zal zowel mankracht als overheidsinkomsten vrijmaken. (De oorlog kostte de regering 1,7 miljoen gulden per dag.) De blanke zakenlieden kunnen weer aan de slag, in plaats van tot acht maanden per jaar militaire dienst te moeten doen.

Oproep tot verzoening

Misschien wel de bemoedigendste factor van alle is de verzoenende

toenadering tot alle partijen door Zimbabwe's nieuwe minister-president, de voormalige mede-leider van de guerrilla-strijders van het Patriotisch Front, Robert Gabriël Mugabe. Onmiddellijk na zijn verkiezing verkondigde Mugabe: „Het is tijd om onze zwaarden tot ploegscharen om te smeden”. Hij beloofde dat er geen repercussies zouden komen tegen zijn gewezen vijanden of tegen zijn bij de verkiezingen verslagen tegenstanders.

Mugabe werd naar de macht gestuwd door een nog nooit vertoonde opkomst van Zimbabwe's zwarte kiesgerechtigden: 93%. Met 57 afgevaardigden behaalde zijn partij een duidelijke meerderheid in het 100 zetels tellende parlement. De omvang van zijn overwinning verbijster-

DE OVERGANG VAN RHODESIË naar Zimbabwe begon toen voormalig premier Ian Smith in september '76 het principe van zwart meerderheidsbestuur aanvaardde (geheel links). Ondertussen nam de oorlog tegen guerrilla's toe; blanke boerenfamilies waren grotendeels aangewezen op zelfverdediging. Een „interne” verkiezing in april '79 (links op deze pagina) verkreeg geen internationale erkenning; de winnaar van de dit jaar gehouden eerste algehele verkiezing, Robert Mugabe (rechts boven), komt het stembureau uit. De toekomstige generatie van Zimbabwe kijkt toe terwijl hun leiders over de toekomst van hun natie debatteren.

de iedereen — van insiders tot geïnteresseerde waarnemers zoals de Britten (die het toezicht op de verkie-

zingen hadden) en de ongeruste Zuidafrikanen.

Tot aan de vooravond van de verkiezingen kwam een hoog aangeslagen enquête in Zuid-Afrika tot de voorspelling dat bisschop Abel Muzorewa, die van april tot december 1979 in het kader van Rhodesië's „interne regeling” als minister-president fungeerde, 41 zetels zou vergaren. Hij kreeg er maar drie.

De partij van Mugabes landgenoot in het Patriottisch Front, Joshua Nkomo, kreeg 20 zetels. Nkomo, beschouwd als de vader van het zwarte nationalisme in Zimbabwe, heeft de positie van minister van Binnenlandse Zaken in het kabinet aanvaard.

Op het ogenblik ziet het er naar uit dat het grootste probleem voor Mugabe de opvoeding van zijn voormalige guerrilla-strijders is tot keurig debatterende parlementariërs. Het zal hen niet gemakkelijk vallen de leiding op zich te nemen van een van Afrika's meest geavanceerde samenlevingen.

Mugabes denkbeelden

De heer Mugabe is een marxist van eigen maaksel en overtuigd voorstander van een aan de Afrikaanse verhoudingen aangepast socialisme. Maar voorlopig ziet het er naar uit dat de intelligente minister-president, die ongeveer halverwege tussen de 50 en de 60 jaar is, slechts schoorvoetend de weg van de economische hervormingen zal inslaan.

Mugabe is er kennelijk op uit, zoveel mogelijk van de 212.000 blanken in het land te houden, in het bijzonder op de technische en leidinggevende terreinen waarop zij uitblinken, te weten landbouw, handel en industrie.

Ten bewijze van zijn bedoelingen benoemde hij Denis Norman, zeggeman van de 5700 blanke boeren van het land, tot minister van Landbouw, en een andere vooraanstaande blanke, David Smith, tot leider van het ministerie van Handel en Industrie. (Een andere opmerkelijke ontwikkeling was dat Mugabe luitenant-generaal Peter Walls, opperbevelhebber van het Rhodesische leger, verzocht op zijn post te blijven en de leiding op zich te nemen van de integratie van de eenheden van het Patriottisch

Front met die van het beroepsleger.)

Bijna 65% van de industrie van Zimbabwe bevindt zich in buitenlandse handen. Bij een werkloosheid van 20% en meer voelt Mugabe niets voor een plotselinge terugtrekking van buitenlands geld, waardoor zowel zijn financiële bronnen als de werkgelegenheid zouden opdrogen. In het bijzonder dient de regering ervoor te waken een gezonde mijnindustrie in stand te houden; het afgelopen jaar zorgde deze voor de helft van Zimbabwes export.

De andere helft van de inkomsten in buitenlandse valuta's komt per traditie uit de landbouw. Voor zijn aanstelling merkte de nieuwe minister van Landbouw op: „Mugabe ziet net als iedereen het belang van handhaving van de landbouwproductie. We hoeven maar te kijken naar Zambia (het noordelijke buurland van Zimbabwe) dat zich vroeger zelf kon voeden en nu niet meer.”

Moet realiteit aanvaarden

In het verleden heeft de ascetische, intellectuele nieuwe minister-president (hij heeft vijf universitaire graden, waarvan hij er drie behaalde tijdens zijn 10-jarige gevangenschap) vaak gesproken over de onteigening van blank landbezit, het nationaliseren van de particuliere industrie, de stichting van een marxistische eenpartij-staat, en de afschaffing van toekomstige verkiezingen als een „luxe” die zijn land zich niet langer kon veroorloven.

Maar zich neerlegend bij de werkelijkheid heeft Mugabe nu nationalisatie afgezworen, en plechtig beloofd zich niet te bemoeien met privé-eigendom. Alleen momenteel braakliggend bouwland zal onder de landelijke zwarten verdeeld worden — waarvoor de huidige eigenaren compensatie zullen ontvangen.

Velen zijn van mening dat Mugabe in wezen zijn marxistische beginselen niet heeft afgezworen. Zijn huidige benadering is dan ook, zoals een van zijn adviseurs toegeeft, „meer tactisch dan strategisch”. Mugabe zelf spreekt over een „geleidelijke, in fasen verlopende benadering” bij de overgang van de „realiteit” van de ondernemersvrijheid naar het einddoel van een socialisme van zijn eigen fabrikaat.

De wetenschap van wat zich heeft afgespeeld in de diverse Afrikaanse „frontlijn”-staten die de strijdkrachten van het Patriottisch Front steunden, heeft ongetwijfeld veel invloed gehad op de matiging van Mugabes oorspronkelijk zo radicale inzichten.

Zo bevindt Zambia zich bijvoorbeeld in een verschrikkelijk slechte economische toestand die gekenmerkt wordt door nijpende tekorten van allerlei aard. De regering in Lusaka heeft zoveel leningen lopen en moet zoveel schulden afbetalen dat zij met handen en voeten gebonden is aan de bankiers van de wereld.

Tanzania is er nog erger aan toe. De experimenten van dit land met *ujamaa* (socialisme) — waaronder gedwongen collectieve landbouw — hebben niets dan bittere armoede gebracht. De burgers van Tanzania worden dan ook als de meest „ondergemotiveerde” mensen ter wereld beschouwd.

Om zowel aan zijn binnenlandse als aan zijn internationale verplichtingen te voldoen, heeft Tanzania, om een bron te citeren, „zich de kunst eigen gemaakt om van internationale aalmoezen te leven”. Het heeft met grote volharding het schuldcomplex van de westerse wereld gecultiveerd.

Het oostelijk van Zimbabwe gelegen Mozambique heeft na zijn in 1974 verkregen onafhankelijkheid zijn toevlucht genomen tot een hardvochtig marxistisch regime. Het gevolg was dat de blanken het land in paniek ontvluchtten, waardoor de economie ernstig werd verlamd.

De heer Mugabe, wiens guerrillaleger vanuit bases in Mozambique opereerde, heeft blijkbaar een paar lesjes geleerd van zijn gastland. De president van Mozambique, Somora Machel, zou tegen Mugabe, toen deze naar Salisbury vertrok om zich daar in de verkiezingsstrijd te werpen, gezegd hebben: „Maak niet dezelfde fouten als ik”.

Betrekkingen met Zuid-Afrika

Onmiddellijk na de verkiezingsoverwinning van Mugabe waarschuwde de regering van Zuid-Afrika dat zij niet zou toestaan dat het nieuwe
(Zie verder pagina 23)

Deel drie:

EEN STEM te midden van GODSDIENSTIGE VERWARRING

Hoe kon de wereld in zo'n warboel terecht komen? Uit deze geestelijke woestijn roept een heldere en krachtige stem de geruststellende waarheid van 's werelds enige en gewisse hoop!

door Herbert W. Armstrong

Hoofdstuk 3

WIE EN WAT IS GOD?

IK WAS op weg naar mijn hotel in New Delhi na een privé-onderhoud met mevrouw Indira Gandhi, de premier van India. Sinds mijn aankomst in India had ik overal in de straten koeien en ossen zien rondlopen. In geen enkel ander land had ik ooit vee zo maar door de straten van een stad zien zwerven.

„Raken die dieren zo niet erg ver van huis?” vroeg ik mijn chauffeur.

„Jazeker”, antwoordde hij.

„Maar als zij door al die straten zo ver weg dwalen, kunnen de eigenaars ze dan nog terugvinden om ze voor de nacht binnen te halen?”

De chauffeur glimlachte. „Dat kunnen ze niet. Maar de koeien en ossen kennen hun eigenaars en weten precies waar ze wonen. Tegen de avond vinden zij vanzelf de weg naar huis terug.”

Onmiddellijk moest ik denken aan

een passage in Jesaja 1 die ik vóór deze levende verklaring nooit zo goed begrepen had.

„Hoort, hemelen, en aarde, neig uw oor, want de Here spreekt: Ik heb kinderen grootgebracht en opgevoed, maar zij zijn van Mij afvallig geworden. Een rund kent zijn eigenaar en een ezel de krib van zijn meester, maar Israël heeft geen begrip, mijn volk geen inzicht.

Wee het zondige volk, de natie, beladen met ongerechtigheid, het gebroed van boosdoeners, de verdorven kinderen. Zij hebben de Here verlaten . . . zich achterwaarts gewend” (Jes. 1:2-4).

En dit werd gezegd van het oude Israël, de natie aan wie God zich door duidelijke tekenen en wonderen had geopenbaard. Hoe weinig moesten dan andere naties van God weten.

God inspireerde de apostel Paulus over de volken van het Romeinse Rijk te schrijven:

„Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die *de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden*, daar-

om dat hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard. Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid [geestelijk], wordt sedert de schepping der wereld [stoffelijk] uit zijn werken met verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben. Immers, hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar hun overleggingen zijn op niets uitgelopen en het is duister geworden in hun onverstandig hart. Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden” (Rom. 1:18-22).

De miljarden mensen die nu op aarde leven, missen niet alleen de allerbelangrijkste kennis, het weten wie en wat God is, maar zij schijnen ook helemaal niet naar die kennis te talen. Willens en wetens volharden zij in hun onwetendheid wat betreft die allerbelangrijkste kennis van God en de relatie die wij met Hem kunnen hebben.

Verbazingwekkend maar waar

En waarom wil men niets weten van deze allerbelangrijkste relatie? Er is

maar één verklaring voor: de gehele wereld is misleid (Openb. 12:9). En deze wereldwijde misleiding is terug te voeren tot een ander feit: het bestaan van een meestersverleider. Maar hierover later.

Om te beginnen, zou men zeggen, moest de intelligentsia toch weten wie en wat God is. Veronderstel, u vraagt honderd willekeurige professoren: „Geloof u in God?” Drie of vier van hen zullen dan misschien antwoorden: „O ja, ik geloof wel in het bestaan van God als het grondbeginsel van alles”. Maar ze zullen u niet kunnen vertellen wie en wat God is. Zij kunnen u niet vertellen hoe God eruitziet. Zes of acht anderen zullen misschien toegeven dat zij agnostici zijn — zij weten niet „zeker” of God bestaat.

De intellectuelen van Athene waren in de eerste eeuw de grote geleerden van de wereld. Enkele van hen hadden in Athene een ontmoeting met de apostel Paulus.

„En ook enigen van de Epicurische en Stoïcijnse wijsgeren redetwistten met hem en sommigen zeiden: Wat zou die betweter willen beweren? Maar anderen: Hij schijnt een verkondiger van vreemde goden te zijn, want hij bracht het evangelie van Jezus en van de opstanding. En zij namen hem mede en brachten hem naar de Areopagus en zeiden: Zouden wij ook mogen vernemen, wat dit voor een nieuwe leer is, waarvan gij spreekt? . . .

En Paulus, voor de Areopagus staande, zeide: Mannen van Athene, ik zie voor mijn ogen, dat gij in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godheden hebt; want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen uwer verering aanschouwde, heb ik ook een altaar gevonden met het opschrift: Aan een onbekende god. Wat gij dan, zonder het te kennen, vereert, dat verkondig ik u. De God, die de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is, die een Heer is van hemel en aarde . . . daar Hij zelf aan allen leven en adem en alles geeft. Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen . . . Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij . . .” (Hand. 17:18-28).

En wat zeggen onze hedendaagse geleerden in de westerse wereld?

Ik heb al betoogd dat het hedendaagse onderwijs slechts een kwestie is van training van het geheugen — vanaf de lagere school tot het hoogste niveau van de universiteit. Ons leerstelsel is gericht op het instampen van dogmatische begrippen, ideologieën, feiten en fabeltjes in de hoofden van argeloze kinderen, tieners en jeugdige volwassenen. In ons schoolstelsel worden de leerlingen beoordeeld naar hun vermogen om wat hen geleerd is — onverschillig of het waar is of niet — te slikken en te memoriseren, om het dan op hun examen weer mondeling of schriftelijk te spuien.

In ons moderne onderwijs is de evolutiefabel gemeengoed geworden. Met de evolutieleer trachten de atheïsten het ontstaan van de schepping te verklaren zonder het bestaan van een Schepper te vooronderstellen. Hiermee sluiten zij God uit.

Ik heb hierboven een passage uit Romeinen 1 aangehaald. In vers 28 staat: „En daar zij het verwerpelijk achten God te erkennen . . .” Er wordt weinig of niets over God geleerd. Zelfs in de laagste klassen van de lagere school is het apriori van alle kennis de evolutieleer.

Is het dan verwonderlijk dat de geleerden tegenwoordig niet weten wie of wat God is? Zij geloven wat hen is bijgebracht.

Zoals ik al schreef ben ik onlangs teruggekeerd van een vierdaags bezoek aan Peking waar ik als officiële gast van de Volksrepubliek China en als eerste religieus leider uit de wereld van het christendom was uitgenodigd om in de Chinese hoofdstad te spreken voor grote groepen mensen. Tevens heb ik een onderhoud van een uur gehad met de vice-voorzitter van de permanente commissie van het Nationale Volkscongres, Tan Zhen-lin, een van de drie hoogste leiders van communistisch China die nu het denken en het geloof van een miljard mensen bepalen.

China is qua bevolking de grootste natie van de wereld. Reeds in de alleroudste tijd was ouderverering de officiële godsdienst in China. Daarna kwam het confucianisme met daarnaast het Taoïsme. Later werd uit India het boeddhisme in China geïntroduceerd. Nu is China communistisch-atheïstisch.

Ik vond de Chinezen heel hartelij-

ke, vriendelijke en hoffelijke mensen, maar wie en wat God is, dat is wel het minste waarover zij zich het hoofd breken. Ik heb niet geprobeerd hun te vertellen wie en wat God is, maar wel heb ik twee grote en belangrijke groepen van leidende persoonlijkheden en een van de twee vice-voorzitters verteld wat God in de naaste toekomst gaat doen — en ik heb daarbij het boek dat ik aan het schrijven ben, aangekondigd.

India is de op één na grootste natie van de wereld waar, naast een paar minder belangrijke godsdiensten, vooral het boeddhisme en het hindoeïsme worden aangehangen. Wat weten deze mensen van God, wie en wat God is? Niets!

Rusland is de op twee na grootste natie. Daar was vroeger het Griekskatholicisme de officiële religie, nu is daar het atheïsme doorgedrongen.

Niet dat ik deze volken oordeel, laat staan veroordeel en ik neem aan dat zij het even goed bedoelen als welk ander volk ook. God oordeelt ze niet *nu*, zoals ik later zal uiteenzetten, evenmin veroordeelt Hij ze. Hij heeft ze lief en zal ze tot eeuwig behoud roepen, als zijn tijd gekomen is. Maar zij weten niet wie of wat God is.

In het oude Egypte werden de goden Isis en Osiris vereerd — dat zijn de Egyptische namen voor Nimrod (Genesis 10) en zijn moeder-vrouw Semiramis.

De oude Grieken en Romeinen vereerden mythologische goden zoals Zeus (Jupiter), Hermes (Mercurius), Dionysus (Bacchus), Diana (Artemis), Apollo, Astarte (Venus) en vele andere. Maar evenmin als de moderne Grieken en Romeinen nu, wisten zij wie en wat God is.

In de aanhaling uit Romeinen 1 heb ik u de reden ervan al aangegeven — zij *wilden* niets van de dingen Gods weten.

Maar waarom wilden zij willens en wetens onwetend blijven in dit opzicht?

Er was inderdaad een reden voor deze bewuste onwetendheid. De bijbel verklaart ons duidelijk de oorzaak, die tweeledig is: 1) wat in prehistorische tijd is gebeurd, en 2) wat God zelf na de zonde van Adam instelde. Dit alles en de oorzaak van al het escalerende kwaad in de

(Zie verder pagina 26)

Warren Watson—PT

ZO PROBEERT MEN HET GEZIN TE VERWOESTEN

door Jeff Calkins

U zou verstedd staan als u wist wat voor pogingen er heden ten dage in het werk worden gesteld om het gezin te vernietigen. Weet u wel dat het gezin voortdurend opzettelijk wordt ondermijnd door sommige van de hoogste en invloedrijkste elementen uit onze samenleving? Bent u zich bewust van de rol van de overheid bij de niet aflatende bedreiging van het gezin zoals we dat van oudsher kennen?

De aanval op het gezin is geen toevalligheid, maar een doelbewuste, hardnekkige actie. En deze aanval wordt ingegeven door een hele reeks vooroordelen, die elk voor zich een afkeer van Gods wetten weerspiegelen. Met nadruk wordt daarbij seksuele losbandigheid boven door God bevolen zelfbeheersing, seksuele gelijkheid boven door God bepaalde verschillen en taken ge-

steld. Zo wordt „gezinsdemocratie” geplaatst bóven het door God gecreëerde ouderlijk gezag en komt men aandragen met „alternatieven” voor het gezin als kern van de samenleving zoals God dat gezin heeft bedoeld.

Vier kritieke terreinen

De laatste tijd hebben deze funeste vooroordelen op een viertal kritieke terreinen op gevaarlijke wijze de kop opgestoken. Om te beginnen komen sommige maatschappelijke activisten en commentatoren aandragen met een *nieuwe* definitie van het gezin, een omschrijving die ervan uitgaat dat álles is geoorloofd — ook seksuele losbandigheid. Verder zijn deze zelfde lieden voorstander van de opvatting, dat de overheid — en *niet de ouders* — voor de kinderen verantwoordelijk dient te zijn. In de

derde plaats is er op juridisch gebied een eendrachtige beweging gaande, die beoogt het gezin als kern maar te vergeten en met name de kinderen wettelijk vastgelegde rechten te verlenen *die tegen de ouders zijn gericht*. En tenslotte ziet men van de zijde van hoge regeringsfunctionarissen een poging om tegen het gezin gerichte en de seksuele losbandigheid bevorderende ideeën te propageren.

De nieuwe „laat maar waaien”-definitie van het gezin

Een zeer invloedrijke maatschappelijke groepering — voor het merendeel intellectuelen en feministen — houdt er een opvatting over het „gezin” op na, welke praktisch elke vorm van samenleving gedooft.

Prof. Lois A. Lund, hoofd van de afdeling „Menselijke Ecologie” van de universiteit van Michigan, komt

met de volgende, nieuwe definitie van het gezin aandragen:

„Twee of meer personen die samen inkomsten delen, samen verantwoordelijkheid voor beslissingen dragen, waarden en idealen gemeen hebben en gedurende zekere tijd verplichtingen jegens elkaar hebben”.

En Betty Freidan, Amerikaans aartsfeministe en woordvoerster van haar beweging, komt tot een soortgelijke definitie:

„Het gezin, dat zijn de mensen die samenwonen in diepe verbondenheid, met wederzijdse behoeften, die alles met elkaar delen”.

En een tot nog toe veel minder verplichtende definitie werd in 1976 door een grote protestantse groepering in de VS gegeven:

„Een gemeenschap van relaties waarbij meerdere personen betrokken zijn”.

Woorden als „verplichtingen”, „delen” en „wederzijds” hebben voor deze mensen dan misschien een plezierige, innige klank, ze kunnen toch niet de waarheid verhullen dat zulke definities een aantal menselijke betrekkingen inhouden die *tegen het gezin* zijn gericht en niet tot het gezin behoren.

Gaat men van deze „nieuwe” opvattingen over het gezin uit, dan zouden 2 of 3 of 5 of 10 (!) homoseksuelen die samenwonen, als „gezin” kunnen worden aangemerkt. En hetzelfde zou men kunnen zeggen van ongehuwde heteroseksuelen die voor een redelijk lange periode samenwonen. Elke „groep verwante zielen” (zoals bijvoorbeeld vijf computerenthousiasten, die met elkaar een woning delen) zou dan als „gezin” kunnen worden beschouwd.

De nieuwe definitie van het gezin leidt tot absurde situaties. Arglistig sluit deze omschrijving in dat — om Gods woorden te gebruiken — ontucht, overspel, homoseksualiteit en onzedelijkheid allemaal als iets fatsoenlijks onder de vlag van „het gezin” kunnen worden gebracht als er maar in voldoende mate sprake is van „wederkerigheid” en „samen delen”. Ongeveer de enige vorm van samenleving die *niet* door deze definitie van het „gezin” wordt gedekt, zou dan die met dieren zijn!

Tegen dergelijke definities richt zich de donderende stem van God: „Wee hun die het kwade goed noe-

men en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter doen doorgaan voor zoet en zoet voor bitter” (Jes. 5:20).

Maar wat is nu *Gods* definitie van een „gezin”?

De kern van het gezin is het huwelijk tussen man en vrouw. Een heteroseksueel huwelijk is de minimum eis voor een gezin dat is gefundeerd op de openbaring van God aan de eerste menselijke wezens in zijn schepping:

„Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn” (Gen. 2:24; Matth. 19:5).

Als regel zal een gezin kinderen tellen (zie Psalm 127:3-5) en wellicht ook andere familieleden, zoals grootouders, tantes en ooms. (Denk aan het „gezin” van de aartsvader Jakob, beschreven in Genesis hoofdstuk 37-46, dat zowel een grootvader telde als getrouwde kinderen en kleinkinderen, die als één „gezin” bij elkaar woonden.) Maar dat alles neemt niet weg dat de *structurele kern* van „het gezin” het *heteroseksuele huwelijk* is. Daar komt bij dat ofschoon een „uitgebreid” gezin met grootouders, ooms, tantes of kleinkinderen kennelijk niet onbijbels is, Gods gebod om „vader en moeder te verlaten” toch duidelijk wijst op het traditionele „kern”-gezin (man, vrouw en kinderen).

Dit laatste is de bijbelse definitie van het gezin. En deze komt overeen met het „traditionele” gezin in de westerse wereld.

De onmenselijke wig

De tot in het oneindige rekbare definities van „het gezin” vormen niet de enige arglistige aanval op het gezin *zoals dat door God werd gegrondvest*.

Een nog veel verontrustender — ja verbijsterende — ontwikkeling is de poging een wig te drijven tussen ouders en kinderen. Dit geschiedt door het zo voor te stellen als zou een uit mensen bestaande overheid „eigenaar” van uw kinderen zijn.

God stelt met nadruk dat kinderen een gave van God zijn (Psalm 127:3). God legt de verantwoordelijkheid voor een goede opvoeding van de kinderen geheel en al op de schouders van de ouders (Deut. 6:7; Spr. 22:6). Of-

schoon niet de absolute „eigenaar” van zijn kind, is de ouder nochtans Gods *gevolmachtigde*, die van Hem het recht heeft ontvangen om als zijn vertegenwoordiger het kind te bezitten.

Maar in deze tijd begint een totaal andere opvatting veld te winnen. Deze gaat ervan uit dat *de overheid uw kind bezit*. De reden die hier achter steekt, is dat maatschappijhervormers — mensen die het als hun taak beschouwen de samenleving te veranderen op de manier die hun goedgevoelt — pas in staat zullen zijn een „rechtvaardige” of „gelijke” samenleving tot stand te brengen als de overheid in staat is de opvoeding van de kinderen totaal te beheersen.

Lees de volgende onthutsende woorden:

„... Het feit dat kinderen in gezinnen opgroeien, wil zeggen dat er voor hen geen gelijkheid bestaat. Willen we kinderen met gelijke kansen grootbrengen, *dan moeten we hen uit de gezinnen weghalen en hen in een commune opvoeden*.” (Nadruk in gehele artikel van ons, red.)

Deze verklaring is afkomstig van Mary Jo Baine, lector in Opvoedkunde aan het Amerikaanse Wellesley College. Haar woorden worden nagepraat door hoge Amerikaanse regeringsfunctionarissen, die zonder meer als graadmeters voor de overige westerse landen kunnen dienen. „Kinderen zijn geen bezit van de ouders”, verklaart Edward Zigler, hoofd van het Amerikaanse Regeeringsbureau voor de Ontwikkeling van het Kind.

Ook de Verklaring inzake het Feminisme, in 1972 te Minneapolis door de Amerikaanse feministen aangenomen, hangt — zoals te verwachten is — een opvatting aan die zich tegen het gezin keert:

„... Bij de vernietiging van het gezin als gemeenschapskern moeten kinderen veeleer worden beschouwd *als de verantwoordelijkheid van de hele maatschappij dan als die van het individu*”. (Blijkbaar erkenden die feministen zelfs niet het bestaan van „ouders”, alleen maar dat van een „maatschappij” en „individuen”.)

Nog benauwender is dat dergelijke grove, tegen het gezin gerichte opvattingen af en toe zelfs onder rechters worden aangetroffen. Naar verluidt heeft rechter Lisa Richette in het

Eerste Arrondissement van Pennsylvanië het volgende verklaard:

„Als er een minst schadelijk alternatief bestaat, neem dan het kind weg en *bekommer u niet om het recht van de ouders. Het kind behoort aan de maatschappij. De ouders waren alleen maar biologische producenten.*”

Blijkbaar heeft rechter Richette nooit kennis genomen van een uitspraak van het Amerikaans Hooggerechtshof uit 1925 (dus van voor de jongste aanvallen op het gezin), die lijnrecht tegen haar opvattingen ingaat. „Het kind”, zo verklaarde het Hooggerechts-hof in een van zijn grootse ogenblikken, „is niet enkel een creatuur van de staat.” (In de zaak *Pierce contra de Orde der Zusters*).

Wie verklaringen leest als die van prof. Baine, de heer Zigler of rechter Richette, moet onwillekeurig denken aan twee boeken die een scherp en diep inzicht in de moderne wereld geven. We bedoelen *1984* van George Orwell en *Brave New World* van Aldous Huxley.

Beide boeken voorspellen de mensheid een gruwelijke toekomst, die als een nachtmerrie aandoet. Het leven zal straks één grote gevangenis zijn, terwijl een menselijke overheid over alles zal beslissen. Van privacy zal geen sprake meer zijn, evenmin als van vrijheid. Er zal geen individualiteit mogelijk zijn, terwijl het gezin wordt afgeschaft of ten dienste van de staat wordt gesteld.

Brave New World beschrijft een tijd waarin het gezin niet langer bestaat. Kinderen zullen het produkt zijn van kunstmatige inseminatie. Het evenwichtiger heteroseksuele huwelijk zal zijn vervangen door een nimmer eindigende orgie van groepsseks. Het leven zal beheerst worden door seks en drugs.

In Orwells *1984* mag het „gezin” blijven bestaan, maar „Big Brother” — de menselijke overheid — zal de loyaliteit van de kinderen voor zich opeisen.

De volgende passage uit *1984* beschrijft, nagenoeg tot in details, de soort wereld waarvan figuren als Baine, Zigler en Richette zulke voorstanders zijn:

„Bijna alle hedendaagse kinderen waren afschuwelijk. Het ergst van alles was wel dat ze door middel van organisaties zoals de Spionnen, syste-

matisch werden opgefokt tot onhandelbare, kleine wilden, ofschoon dit in hen geen enkele neiging opriep tegen de discipline van de Partij in verzet te komen. Het tegendeel was zelfs waar: ze aanbaden de Partij en alles wat daarmee verband hield.”

In George Orwells op een nachtmerrie lijkende wereld van 1984 wordt het de kinderen tenminste nog toegestaan bij hun ouders te blijven, maar de staat zal hun trouw en afhankelijkheid geheel voor zich opeisen. De kinderen zullen zeer beslist niet „bezit van de ouders” zijn. Zij zullen eigendom zijn van „Big Brother” (de overheid). Zelfs worden in Orwells profetische boek de kinderen aangemoedigd hun ouders te bespioneren, hen aan te geven en te terroriseren!

Vergelijk Orwells profetie met de evenzeer profetische woorden van Jezus Christus, die de periode beschrijven voorafgaande aan Christus' terugkeer naar deze aarde:

„... Kinderen zullen opstaan tegen hun ouders en hen ter dood brengen” (Matth. 10:21).

Nog meer gruwelen

Volgens *Public Interest*, een Amerikaans wetenschappelijk tijdschrift, dat zich over het algemeen voorstander van het gezin toont, hebben onderzoeken uitgewezen dat de meeste wettelijke bepalingen in de westerse wereld van oudsher het gezin *zoals God dat gecreëerd heeft*, als basis vooropstellen. Maar de wetten veranderen. Sommige lijken gemaakt te zijn speciaal met het doel de samenhang en de eenheid van het gezin nog verder te verzwakken.

Zo heeft het Amerikaans Hooggerechtshof zich in allerlei bochten gewrongen om vrouwen het recht op abortus te verlenen, zelfs ten koste van de rechten van de vader als deze wil dat zijn kind zal leven! Het Hooggerechtshof heeft de uitspraak gedaan dat, althans wat abortus betreft, uitsluitend het „recht” van de vrouw van kracht is. In feite heeft het Hof bepaald *dat er geen gezin bestaat wanneer het om beslissingen inzake abortus gaat*. (De zaak *Gezinsplanning contra Danforth*.)

Het Hooggerechtshof heeft het gezin nog sterker aangetast door uit te spreken dat een tiener die abortus wenst, haar eigen ouders daarover

geen verantwoording schuldig is. Zo'n meisje, aldus het Hof, heeft zonder meer recht op abortus en hoeft daar niet eens met haar ouders over te praten. Het lijkt wel of die ouders niet eens meer bestaan. (De zaak *Baird contra Bellotti*.)

Deze ontwikkeling blijft niet beperkt tot de Verenigde Staten. In de meeste westerse landen bestaat in feite dezelfde situatie, ofschoon men wettelijk nog altijd geen beslissing heeft durven nemen. In Zweden is men zelfs nog een stap verder gegaan: daar hebben ouders volstrekt niet het recht hun kinderen lichamelijk te straffen. Er is zelfs een Zweedse professor die kinderen het recht wil geven van hun ouders te „scheiden”. (Wie dan voor ze moet zorgen? Volgens Huxley's *Brave New World* natuurlijk de overheid!)

Prof. Ulla Jacobssen van de universiteit van Stockholm is ook zo iemand die de ouders het hun door God geschonken recht wil ontnemen om overeenkomstig Deut. 6:7 te handelen, waarin God de ouders gebiedt hun kinderen behoorlijk godsdienstonderricht te geven.

De bijbel zegt hier: „Gij zult het [wat God gebiedt] uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat” (Deut. 6:7).

Ziehier wat prof. Jacobsson daarover te zeggen heeft: „Ouders mogen hun kinderen nooit dwingen godsdienstige samenkomsten bij te wonen of tot een religieuze gemeenschap toe te treden”.

En in West-Duitsland is zelfs een volkomen nieuwe wetgeving inzake „de rechten van het kind” tot stand gekomen. De *Neue Ruhr Zeitung* zegt hierover: „De nieuwe wetgeving machtigt de civiele rechter in te grijpen als hij van mening is dat de rechten van het kind rechtstreeks worden bedreigd... Deze nieuwe wetgeving zal autoritair ingestelde ouders dwingen eerst nog eens ernstig over hun houding na te denken”.

Natuurlijk kan dat „autoritair” slaan op alle ouders die hun kinderen in godsdienstige geest wensen op te voeden, waarbij „zonde” veel meer wil zeggen dan „onverschilligheid”.

De grote moeilijkheid met de beweging voor de rechten van het kind is wel dat deze erop gericht is

het ouderlijk gezag te ondermijnen. Alle „rechten” van de kinderen zijn in feite *tegen* de ouders gericht of *stellen eisen* aan hen! Dergelijke rechten kunnen alleen maar worden afgedwongen door een *gezag buiten het gezin*, dat het tegen de ouders opneemt, namelijk de rechtbank.

De Amerikaanse politieke commentator Michael Sobran zegt hierover: „Door kinderen zogenaamde rechten te verlenen, *wijzigt de overheid in werkelijkheid de structuur van het gezin*”. Prof. Frank Sanders, hoogleraar aan de juridische faculteit van Harvard, zegt het volgende over de beweging voor de rechten van het kind: „Steeds dichter naderen we het punt dat we gaan ingrijpen in het gezin zoals dat van oudsher functioneert . . . We maken het iemand steeds moeilijker een ouder te zijn. We zullen de rechtbanken tekst en uitleg over onze gedragingen moeten geven. Het toppunt van waanzin zou wel zijn dat als mijn zoon, die nijdig is omdat hij om half elf naar bed moet, naar de rechter kon lopen en deze toestemming vroeg later naar bed te mogen gaan. Het betreft hier een ontwikkeling waar we heel voorzichtig mee moeten zijn”.

Ook David Gordan, officier van justitie in Washington, is van mening dat het gezin ernstig wordt bedreigd: „Het is een veeg teken voor de toekomst van het gezin wanneer jongeren naar de kinderrechter kunnen gaan, juridische bijstand krijgen en vervolgens tegen het ouderlijk gezag kunnen gaan *procederen!*”

De beweging voor de rechten van het kind bekommert zich *niet* om de vaak verschrikkelijke, tragische gevallen van kindermishandeling in onze samenleving. Nu kan kindermishandeling op een heel andere manier worden aangepakt dan door kinderen het recht te geven een aanklacht tegen hun ouders in te dienen. Want kindermishandeling is een ordinair *misdrijf* en behoort als zodanig door de strafrechter te worden berecht.

Het is de beweging voor de rechten van het kind veeleer te doen om een fundamentele wijziging van het gezin, om deze hechte eenheid te reduceren tot losse „banden” tussen individuen, elk uitgerust met een volledig arsenaal van tegen de anderen gerichte „rechten”. Het mag dan mis-

schien zo zijn dat met een dergelijke opvatting de vrijheid in de maatschappij — in het algemeen gesproken — bewaard blijft, en inderdaad is vrijheid daar belangrijk, maar *in het gezin* is vrijheid *niet* zo’n belangrijke factor als: met elkaar delen, samenwerken en het wederzijds brengen van offers.

In het gezin kunnen de rechten van het kind alleen maar voor rekening komen *van de verantwoordelijkheid der ouders*. Het afdwingen van zulke rechten houdt in: een diepe *ingreep van buitenaf* in het gezinsleven.

Of zoals Sobran het stelt: „Die zogenaamde rechten van het kind komen in de praktijk neer op een toenemende macht van de staat over de ouders”.

Precies zoals dat in 1984 wordt beschreven.

De hogere kringen

De beweging om het gezin te vernietigen heeft niet alleen de gerechtshoven en de ambtenarij geïnfecteerd; in Amerika heeft ze zelfs het Witte Huis aangetast. President Carter heeft een commissie ter bestudering van het gezin benoemd, die de „White House Conference on Families” (WHCF) is gedoopt en tot taak heeft „het gezin te versterken”. Maar de officiële richtlijnen voor de WHCF laten *elke willekeurige definitie* van het begrip „gezin” toe.

Hier komt nog bij dat degenen die de president met de leiding heeft belast, niet geloven in het gezin zoals dat door God is gecreëerd! Een der door de president aangewezen leden van de Nationale Adviescommissie voor de WHCF, Richard Neuhaus, geeft de toon aan van deze conferentie die nota bene de „versterking van het gezin” beoogt:

„We zijn niet van plan het bourgeois gezin te verheerlijken. Pleegouders, lesbiennes en homo’s, „vrije” gezinnen of noem maar op . . . allen kunnen ze een taak vervullen *zolang ze maar* de kinderen de liefdevolle en permanente structuur bieden, die de traditionele gezinnen op zo’n typerende wijze hebben verschaft . . .”

Niet voornemens het bourgeois gezin (het middenstandsgezin) te verheerlijken! Wat Neuhaus hier meedeelt is dat zij die de leiding van de WHCF in handen hebben, niet de

(Zie verder pagina 25)

God leeft. U kunt dat zelf bewijzen.

SCEPTICI BETWIJFELEN het bestaan van God. Vele wetenschappers verklaren dat het niet te bewijzen is. En onder de verschillende godsdiensten zijn er net zoveel opvattingen over God als er sekten zijn.

Toch is er geen enkele vraag zo belankrijk als: Bestaat God?

Hier zijn zeven bewijzen dat God bestaat. Ontdek wie God is, hoe leven is ontstaan en waarom de evolutietheorie een ernstige misvatting is.

Het gratis boekje *Bestaat God?* vormt een basis voor een goede relatie met uw Schepper. Vraag een exemplaar aan door te schrijven aan *Ambassador College*, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het opzienbarende doel van seks!

Waarom heeft de „christenheid” van deze wereld nooit de bedoeling van in de bijbel geopenbaarde seks begrepen?

door Donald D. Schroeder

Weet u waarom God de mens als man en vrouw heeft geschapen? Weet u dat God de mensheid niet zo had hoeven scheppen als voortplanting zijn enigste doel zou zijn?

De eerste opvoeder op seksueel gebied

In den beginne was God de eerste grote opvoeder op seksueel gebied.

De verheven God die het oneindige heelal heeft geschapen, de aarde met al haar ingewikkelde natuurwetten en levensvormen, heeft ook man en vrouw geschapen. „Man en vrouw schiep Hij hen” (Gen. 1:27). En God zei van zijn schepping, met inbegrip van de menselijke seksualiteit: „... het was *zeer goed*” (Gen. 1:31).

Het was niet Gods bedoeling dat seksualiteit een bron van ongeremde wellust, van schaamte, schuldgevoelens of vrees zou zijn. Seks was niet bedoeld om menselijke relaties te vernietigen, maar juist om deze tot stand te brengen.

In Genesis 1:26 zei God: „Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en ... over het vee en over de gehele aarde ...”. De mens was dus geboren om de aarde te beheersen en te beheren.

In vers 28 zegende God de eerste man en vrouw en zei tot hen: „Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar”. Er moest één grote familie ontstaan die Gods schepping zou leren beheren, zowel in geestelijke als in materiële zin, en wel naar Gods bedoeling.

Maar waarom? Klaarblijkelijk opdat de mensheid groot geluk en materiële zegeningen deelachtig zou worden. Maar dat is niet alles.

God schiep seks met de bedoeling dat zij een rol zou vervullen bij de verwezenlijking van wat zijn hoogste bestemming was voor de mensheid, namelijk de schepping en voortplanting van een heilig, rechtschapen en volwassen goddelijk karakter. In feite plant God zichzelf op deze wijze voort! En bij de vorming van dit karakter speelt het juiste gebruik van seks een grote rol.

De eerste les in seksuele opvoeding

Wij lezen dat God eerst de mannelijke sekse schiep. De eerste man, Adam, werd gevormd uit stof van de aardbodem en werd een levend wezen, toen God de levensadem in zijn neus blies (Gen. 2:7). Deze mens bezat nog geen enkele kennis; wel kon hij spreken en had hij alle vermogens om te leren. Hij werd door God

onderricht en een zekere kennis werd hem toevertrouwd (Gen. 2:16-17).

Toen zei God: „Het is niet goed, dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past” (vers 18). En zo schiep God hem een levensgezellin.

God schiep de vrouw uit een specifiek symbolisch gedeelte van Adams lichaam — uit een rib vlak bij zijn hart. Zij werd geschapen om met de man een eenheid te vormen en op gezonde wijze fysiek, mentaal en emotioneel zijn leven te delen (vers 18-23).

God liet deze man en vrouw niet in het duister over seks en hun verschillende geaardheid in seksueel opzicht. Hij liet ze niet in onwetendheid of zorgeloos tot hun eigen schade en schande rondstuntelen. Een van de eerste dingen die Hij deed, was hen te onderrichten over seks en de juiste wijze waarop zij ermee moesten omgaan.

Direct na de schepping van Adam en Eva stelde God het huwelijk in als de geëigende samenlevingsvorm waarbinnen de seksuele relatie tot vervulling kon komen en als middel om hun gevoelsleven te ontwikkelen en te bevredigen.

God gebod: „Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij

zullen tot één vlees zijn” (vers 24).

Laat goed tot u doordringen wat dit betekent, want juist omdat de mens tragisch genoeg de zin ervan niet heeft begrepen, zijn er zoveel ongelukkige en gestrande huwelijken en is er zoveel verdorvenheid op seksueel gebied.

Laat het goed tot u doordringen wat Gods gebod wil zeggen. Huwelijk en de seksuele relatie zijn ingesteld ten behoeve van de op de juiste manier voorbereide man en vrouw. Man en vrouw moeten volwassen genoeg zijn, sociaal en economisch voldoende voorbereid; zo zijn opgevoed en onderricht, ja zoveel zelfdiscipline hebben ontwikkeld dat zij hun ouders kunnen verlaten en met succes een gezin kunnen stichten.

Met andere woorden, zij moeten de juiste waarden in hun leven en het juiste karakter hebben ontwikkeld om te kunnen inzien waarvoor het huwelijk bedoeld is, zodat zij hun levenspartner trouw blijven.

Al deze essentiële dingen zijn precies het omgekeerde van wat door buitenechtelijke seksuele omgang, door homofilie en andere seksuele perversie in het karakter van de mens wordt teweeggebracht. Deze zondige praktijken wekken zinnelijke lusten, begeerten en opvattingen die elk gezond huwelijk en andere gezonde menselijke relaties ondermijnen. Zij staan een blijvend echt geluk in de weg.

Wat het ergste is, zulke dingen verhinderen dat de mens het geestelijke karakter kan ontwikkelen dat God wil en nodig heeft voor het besturen van zijn eeuwige Koninkrijk en familie.

Elk seksueel afwijkend gedrag ondergraaft het verlangen of het vermogen van de mens om de door God ingestelde vereniging „in het vlees” volledig te ervaren. Deze laatste is de uitdrukking van volledige toewijding en trouw aan elkaar en van wederzijdse waardering en waarachtige liefde.

Het doel van seks

Laten wij nu eens kijken naar het opzienbarende doel van seks zoals dit ons in de bijbel is geopenbaard.

Seks is bestemd voor voortplanting. Wij hebben al gezien dat seksuele omgang tussen man en vrouw

ten behoeve van de voortplanting een juist gebruik van seks is.

Maar de menselijke voortplanting is niet, zoals door bepaalde religieuze groepen wordt geleerd, het enige doel van seks, een noodzakelijk kwaad waarvan men zich verder verre moet houden.

De voortplanting binnen het gezin is door God bedoeld om de mens de heilige goddelijke betekenis ervan te leren die op geen enkele andere vorm van leven van toepassing is.

Kinderen worden door geslachtelijke omgang verwekt. De verwekking, de zwangerschapsperiode en de geboorte van een baby geven ons het beeld van de geestelijke ontwikkeling die tot het eeuwige leven leidt, maar dit wordt door slechts weinigen begrepen.

Wanneer de mens berouw heeft, wordt hij geestelijk door God de Vader verwekt. Dan fungeert Gods ware Kerk als de geestelijke moeder die de christen voedt en koestert (Gal. 4:26; Ef. 4:4-16).

In ons gratis boekje *Wat bedoelt u precies met wedergeboren?* vindt u een uitgebreide uiteenzetting van Gods weg naar geestelijk behoud die in het proces van verwekking, groei en geboorte zijn weerspiegeling vindt.

Seks is bestemd voor het huwelijk. Wij hebben in de bijbel gezien dat het huwelijk een goddelijke instelling is. Het heeft zich niet ontwikkeld als resultaat van een langdurig experimenteren van de mens. Het huwelijk werd ingesteld onmiddellijk nadat de mens als man en vrouw was geschapen.

Gods bedoeling met seks was dat twee goed bij elkaar passende mensen zich tot elkaar aangetrokken zouden voelen en zich in een huwelijk wilden verbinden om samen door het leven te gaan. Het huwelijk en de specifieke seksuele relatie daarbinnen zijn bestemd voor het laten opbloeien van een unieke liefde.

Juist gebruik van seks binnen het huwelijk zal een man en een vrouw heel nauw aan elkaar binden, omdat zij het met niemand anders delen. Het was Gods bedoeling dat het verschil in seksuele gaardheid tussen man en vrouw ertoe zou leiden dat er een diepere liefde en genegenheid over en weer zou ontstaan.

In een goed huwelijk kan de mens

al iets ervaren van de toekomstige geestelijke relatie. Gods ware Kerk is de verloofde van Christus en zal zijn bruid zijn bij zijn wederkomst op aarde en Hem tot in eeuwigheid bijstaan in zijn bestuur (Rom. 7:4; 2 Kor. 11:2; Ef. 5:25-27; Openb. 19:7). In homofiele en buitenechtelijke verhoudingen kan een dergelijke relatie nooit tot uitdrukking komen.

Seks is bestemd voor het gezinsleven. Een goed gezin is een essentiële voorwaarde voor een juiste opvoeding, opleiding en bescherming van kinderen. Het is noodzakelijk voor de stabiliteit van de natie als geheel. Als er in de maatschappij misstanden heersen op seksueel terrein, wordt de stabiliteit en de gezondheid van het gezin ondermijnd. Dan zal de natie of de samenleving in elkaar storten en zullen er allerlei sociale misstanden ontstaan.

Het gezinsleven betekent ook een relatie op Gods niveau — God is namelijk een gezin!

Het Hebreeuwse woord dat in Genesis 1:26 voor God wordt gebruikt („En God zei: Laat Ons mensen maken naar ons beeld . . .”), is *Elohim*. Dit is een pluralis hetgeen wijst op een groep, gezin of familie.

God schiep seks opdat de mens zou kunnen begrijpen dat hij door geestelijke verwekking en door de juiste geestelijke groei in de familie of het gezin van God kan worden geboren! „Ziet, welk een liefde ons [d.w.z. geestelijk verwekte christenen] de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden . . . als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen . . . En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij [God] rein is” (1 Joh. 3:1-3).

Seks is bestemd voor liefde. De grondslag van een goed gezinsleven is goddelijke liefde. God is liefde (1 Joh. 4:8, 16). De goddelijke gezinsrelatie is een liefdesrelatie. Het gezinsleven is ingesteld als een beeld van Gods karakter en liefde.

1 Korinthe 13 beschrijft deze liefde duidelijk: „De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe. Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij
(Zie verder pagina 22)

Waar is God wanneer mensen lijden?

Wanneer mensen door ziekte lijden, waar is God dan? Verheugt Hij zich als mensen pijn lijden? Is het niet hoog tijd dat wij het waarom van dergelijke ervaringen gaan begrijpen?

door Robert C. Boraker

Mijn tante is onlangs aan kanker gestorven. Toen zij op haar sterfbed in een ziekenhuis in Californië hevige pijn leed door deze meest gevreesde ziekte, heb ik haar vanuit Engeland een brief geschreven. Dat heeft haar gesterkt in deze wellicht zwaarste beproeving in haar leven.

Ten behoeve van lezers die in soortgelijke omstandigheden verkeren of misschien later nog zulk lijden moeten ondergaan, ten behoeve van al degenen die er troost uit kunnen putten, laat ik hier deze brief afdrucken.

„Lieve tante Heleen,

Ik had u al eerder willen schrijven, maar steeds kwamen er allerlei dingen tussen. Ik heb me bezorgd gemaakt over uw gezondheid en algemene toestand en ik heb de laatste weken veel aan u gedacht.

Ik heb ook nagedacht over het vraagstuk van pijn en lijden, omdat dit iets is dat vele mensen bezighoudt. Bij mijn werk hier in Engeland, dat bestaat in het beantwoorden van brieven van lezers van *The Plain Truth*, is het o.m. mijn taak te proberen de mensen te doen begrijpen waarom er zoveel lijden in deze wereld is. In de bijbel vinden wij uiteraard veel hierover. Onlangs vond ik een heel goed boek van Philip Vancey getiteld *Where is God when it hurts?* Dit boek zou naar mijn mening een grote steun voor u kunnen zijn.

Wanneer wij zien dat mensen aan allerlei ziekten lijden, moeten wij ons realiseren dat wij niet in een volmaakte wereld leven. Veel mensen lijden aan afschuwelijke ziekten; vele miljoenen mensen zijn in oorlogen gesneuveld; anderen zijn van honger omgekomen. Waarom is voor sommigen het sterven licht en voor anderen niet? Het is een kwes-

tie van tijd, geluk en omstandigheden.

Zoals Philip Vancey zegt, er zijn twee aspecten van het lijden: 1) wie of wat is de oorzaak van leed, ziekte of ongeluk, en 2) hoe ondergaat de betreffende persoon het?

Als mensen zich rekenschap gaan geven van het waarom van hun lijden, worden zij vaak verbitterd en opstandig tegen God. In het boek Job wordt de vraag gesteld: 'Wie veroorzaakt pijn?' Maar in zijn gesprek met Job wilde God niet ingaan op deze vraag. Overall in de bijbel wordt de vraag van de pijn teruggebracht tot de vraag hoe de mens erop reageert. Bedenk eens hoe het zou zijn als wij ons bezeerden en geen pijn zouden voelen. Wanneer pijn en lijden in ons leven komen, is het aan ieder persoonlijk hoe hij zich daarop instelt.

Paulus schreef over de zielepijn die hij voelde, nadat hij een strenge brief aan de christenen in Korinthe had geschreven: 'Want al heb ik u door mijn brief bedroefd, ik heb er geen spijt van. Mocht ik er spijt van gehad hebben, ik zie, dat die brief u, indien al, dan toch slechts tijdelijk bedroefd heeft; thans verblijdt het mij, niet, dat gij bedroefd zijt geworden, maar dat de droefheid u tot inkeer heeft gebracht; want gij zijt bedroefd geworden naar Gods wil, zodat gij generlei nadeel van ons hebt geleden. Want de droefheid naar Gods wil brengt onberouwelijke inkeer tot heil, maar de droefheid der wereld brengt de dood. Want zie toch, wat juist deze ervaring van droefheid naar Gods wil u gebracht heeft: welk een ernst, meer nog, verontschuldiging, verontwaardiging, vrees, verlangen, ijver, bestraffing. Gij hebt in allen dele doen blijken dat gij zuiver stondt in deze zaak' (2 Kor. 7:8-11).

Pijn en lijden kunnen mensen tot God brengen. Veel mensen zijn bekeerd als gevolg van een crisis in

hun leven waar zij doorheen moesten gaan. Het lijden brengt iets in ons teweeg. Het heeft zin in zover het ons verandert. Het brengt geloof, volharding, geduld, een rechtschapen karakter (1 Petr. 1:5-7; Jak. 1:2-4; Joh. 9:1-3; Rom. 8:28-29; 5:3-5). Wij kunnen een beter mens worden door lijden, als wij er op de juiste manier tegenover staan.

De ervaring van eigen leed of dat van anderen is inderdaad niet plezierig. Maar wellicht laat God het toe, opdat wij ertoe gebracht worden met meer ernst over het leven en de toekomst na te denken. Wij moeten beseffen dat het voor ons eigen welzijn is, als God ons een dergelijke ervaring laat ondergaan.

Waar is God, wanneer wij pijn lijden? Philip Vancey komt in zijn boek tot de volgende conclusie:

'Hij is er van het begin af aan geweest en in zijn verheven plan heeft Hij het leed een plaats gegeven dat ook nu nog in deze opstandige wereld het stempel van zijn genie draagt en ons toerust voor het leven op deze planeet.

Hij heeft ons gadegeslagen, hoe wij zijn beeld weerspiegelen, hoe wij grote kunstwerken creëren, grote avonturen ondernemen, hoe wij op deze aarde leven in een mengeling van leed en geluk, waarbij deze twee zó zeer met elkaar versmelten dat zij bijna niet meer van elkaar zijn te onderscheiden.

Hij heeft pijn tot in zijn allerergste vorm gebruikt, om ons een les te leren en ons te vragen ons tot Hem te keren...

'Hij heeft toegezien hoe deze opstandige planeet bleef bestaan en Hij heeft in zijn genade gedoopt dat de mensen met hun plannen hun eigen weg gingen.

Hij heeft ons laten roepen, zoals
(Zie verder pagina 26)

Een open brief aan onze lezers

WIJ ZIJN HET onze lezers verschuldigd onderstaande brief uit Thailand te publiceren. Onlangs deed onze redactiestaf mee aan een belangrijk gemeenschappelijk project: de hulpverlening aan zieke, hongerende en stervende Cambodjanen die een toevlucht hebben gezocht in Thailand. Het Dienstencentrum van de Thaise Gemeenschap in Zuid-Californië en haar meelevende vrienden onder leiding van de abt van de Thai Tempel, Phra Thepsopon, coördineerden de op deze hulp gerichte inspanningen van de diverse Thai-gemeenschappen in de Verenigde Staten. Zij verzochten Leon Sexton, een afgestudeerde van Ambassador College, hen daarbij te assisteren. Hier volgt zijn brief aan ons.

**Wat Pho
Bangkok, Thailand**

WIJ HEBBEN bemoedigend nieuws voor u. Het harde werk en de toewijding van organisaties zoals het Internationale Rode Kruis en andere internationale hulpverleningsorganisaties hebben veel verbetering gebracht in gezondheid en welzijn van honderdduizenden Cambodjaanse vluchtelingen.

Maar het probleem is niet opgelost.

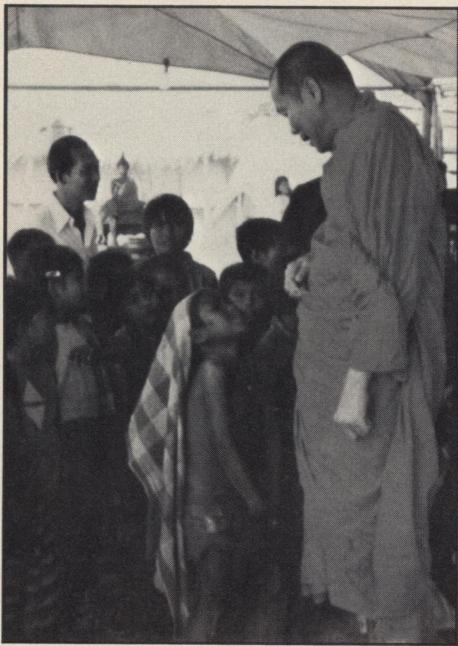
Hernieuwde Vietnamese offensieven tegen de steunpunten van de Khmer Rouge zullen opnieuw duizenden over de grens met Thailand doen stromen. Kampen zoals Ban Khaeng en Khao-I-Dang zullen overstroomd worden met stervenden en overbelast met doden.

De hulpverlening moet er zich nu op concentreren de kinderen in de kampen te leren hoe ze zich in het leven kunnen houden.

Laat mij beginnen met te vertellen wat het betekent om om te gaan en te praten met vaders en moeders die hun kinderen langzaam maar zeker hebben zien verhongeren, en te luisteren naar de persoonlijke ervaringen van mensen die hun land hebben zien verwoesten door communisten met tegenstrijdige politieke ideologieën.

Ons eerste bezoek aan de vluchtelingenkampen werd vergemakkelijkt door het kantoor van de opperbevelhebber in Bangkok. Door de welwillende bemiddeling van Phra Thepsopon werden Vinai en ik van een auto en een chauffeur voorzien om het uitgestrekte Ban Kaeng-kamp in het Sa-Kheo-district te bezoeken. Voorzien van een militair escorte reden mijn Thaise vriend Vinai-Insa-ard (die vloeiend Cambodjaans spreekt) en ik naar de provincie Prachinburi, waar meer dan 250.000 mensen in 16 overbevolkte, langs de grens van Thailand en Cambodja gelegen vluchtelingenkampen leven.

Tijdens onze vier uur durende tocht naar Ban Khaeng, zagen wij het landschap langzaam veranderen van rijke groene rijstvelden rondom Bangkok naar stoffige, droge velden van Thailands oostelijke provincies. Wij passeerden vrachtwagens vol Thaise soldaten in volledige uitrusting en bewapend met M-16's en kwamen onderweg langs verscheidene militaire controleposten.

Sawasdi Yingyuad

Royal Thai Army-foto

Bij aankomst in Ban Kaeng melden wij ons aan de hoofdboort bij de militaire autoriteiten en begonnen aan een wandeling door een complete stad van tijdelijke onderkomens gevuld met meer dan 40.000 deerniswekkende overblijfselen van het Cambodjaanse ras.

Ik sloeg de bewoners van het kamp gade bij hun dagelijkse bezigheden. Broodmagere, dodelijk vermoeide moeders bezig hun kroost te reinigen van het vuil en het roet van kookvuurtjes. Oude mannen, bijeengehurkt in het stof, met elkaar pratend en zich zo goed mogelijk beschermend tegen de sterke middagzon. Vrouwen die zich langzaam over de onverharde paden voortbewogen om hun kinderen naar het hospitaal te brengen, ook al liepen ze zelf te hoesten en te hijgen en waren ze kennelijk aan behandeling toe. Kinderen die blikjes met rijstepap, hun enige voedsel, naar de onderkomens van hun families brachten.

Sommige van de vluchtelingen waren nog gekleed in het zwarte hemd en de zwarte broek die de goedkeuring hadden van de democratische Kampocheaanse regering van Pol Pot. Anderen droegen de traditionele Cambodjaanse of Thaise kleding. Velen waren gekleed in westerse kledingstukken die waren verstrekt door hulporganisaties.

Wij bezochten een jongeman die

bezig was op een open vuurtje de maaltijd voor zijn gezin te bereiden. Dat maal bestond uitsluitend uit witte rijst, kristalsuiker en een paar kleine gedroogde visjes. Wij vroegen hem naar de voedselsituatie in het kamp. Hij vertelde ons dat hij erg blij was dat zijn gezin weer wat te eten had. In Cambodja hadden ze het vaak dagen zonder moeten doen.

Dit was hetzelfde antwoord dat we van iedereen ontvingen die wij naar het eten in het kamp vroegen. Meestal hadden ze geen fruit, vlees of groenten, maar ze hadden genoeg te eten! Ze waren blij hier te zijn.

Vinai en ik inspecteerden de woonverblijven van de vluchtelingen. Hun onderkomens bestonden alleen maar uit afdakjes van plastic of riet. Onder één zo'n afdakje van 1½ x 2 tot 2½ vierkante meter leefden families van zes tot acht personen.

Wanneer het in dit deel van Thailand regent, komt het kamp onder water te staan. Door het ontbreken van goede schuilgelegenheden zijn de vluchtelingen blootgesteld aan de elementen en wordt het kamp één reusachtige modderpoel. In het droge seizoen is het waterprobleem van geheel andere aard. Dit kamp bezit slechts twee waterputten voor de behoefte van de gehele vluchtelingenbevolking van 40.000 mensen.

Toen we in een van de putten keken, ontdekten we dat die al hele-

maal leeg was en dat er alleen maar modder op de bodem lag. Toen we met de Thaise militaire autoriteiten over dit kamp spraken, vroegen wij hen hoe de vluchtelingen van voldoende water werden voorzien. Zij vertelden ons dat ze elke dag meer dan 100 vrachtwagens met water moesten laten aanrukken om voldoende te hebben.

Als het droge seizoen aanbreekt en er steeds meer vluchtelingen naar het kamp gebracht worden, zou het probleem van de watertoevoer in een kritiek stadium komen.

Voor het hospitaal stond een lange rij vluchtelingen op medische verzorging te wachten. Sommigen waren te zwak om op hun benen te staan en moesten door anderen geholpen worden. Wat mij het meest opviel toen ik het gebouw betrad was de buitensporige vermoeidheid die op de gezichten van de dokter en zijn beide assistenten te lezen lag. Met weinig of geen hulp waren ze urenlang in de weer geweest om de duizenden gevallen van ziekte als gevolg van ondervoeding te behandelen.

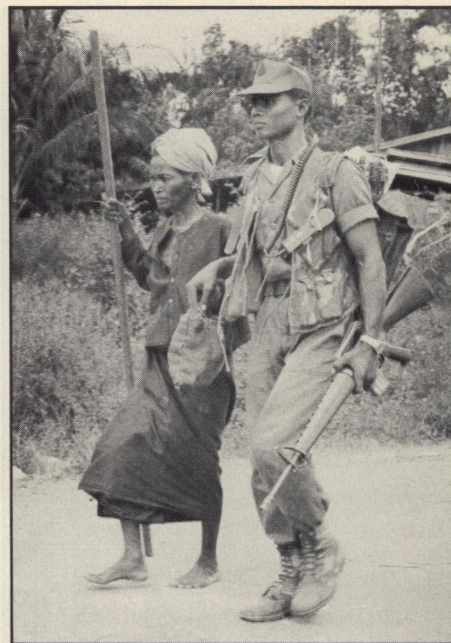
Ik had een kort gesprek met dr. Joe Barnes, een Amerikaanse arts. Kort, want terwijl wij aan het praten waren, ging hij door met de behandeling van de trage, haast eindeloze stroom zieke vluchtelingen in zijn kleine, spaarzaam gemeubileerde onderzoekkamer. Dr. Barnes vertelde

Royal Thai Army-foto

Bangkok Post

Royal Thai Army-foto

mij dat velen van hen nog te kampen hadden met malaria, dysenterie en vooral influenza. Hij legde mij uit dat de meesten van degenen die te zwak waren om geholpen te worden al dood waren. Toen ik er was, was het aantal doden al teruggebracht tot niet meer dan twee of drie per dag. Hij wees evenwel ook op nieuw leven: sinds het kamp vier weken voor ons bezoek was opgezet, waren er meer dan 100 baby's geboren.

Ik vroeg dr. Barnes wat de vluchtelingen het meest nodig hadden. Uit een raam wijzend antwoordde hij: „Kijk eens naar die duizenden dicht opgepakte mensen. Frisse lucht hebben ze genoeg, maar ze hebben toiletten nodig.” Frisse lucht hielp ziekten beteugelen, maar daar de vluchtelingen niet over behoorlijke latrines beschikten, bestond er voortdurend gevaar dat plaatselijke epidemieën zich door het kamp zouden verspreiden.

Wij vervolgden onze inspectie met een bezoek aan de latrine-afdeling. Wij stuitten op een lange open greppel, gevuld met stilstaand water en rioolvuil. Als een vluchteling te zwak was om de greppel te bereiken, werd er van elke willekeurige open plek tussen de hutten gebruik gemaakt.

Baden deed men alleen als er genoeg water was, maar de meeste mensen waar wij mee praatten, zaten onder het droge stof dat aan alles en

iedereen in het kamp, waaronder wijzelf, scheen vast te kleven.

Vinai en ik liepen op een man van middelbare leeftijd toe, die met zijn kinderen in de schaduw zat. Wij hurkten bij hem neer en begonnen met hem te praten. Hij noemde zijn naam: Pu Jee Ching, van Chinees-Cambodjaanse afkomst. Pu sprak ook Laotiaans, een dialect dat het midden houdt tussen Thais en Cambodjaans. Voor het aanbreken van het Pol Pot-tijdvak (voor 1975) was hij een zakenman die regelmatig op handelsmissies over de Thailandse grens reisde. Toen Pol Pot aan de macht kwam, werd hij met de rest van de Cambodjaanse bevolking de velden in gejaagd om landbouwer te worden. Tijdens het Pol Pot bewind werd zijn jongere broer door Rode Khmer-soldaten doodgeslagen. Zijn dochtertje van vier verhongerde.

Later spraken wij met een jonge Cambodjaanse boer die naar zijn naakte dochtertje zat te kijken dat naast hun uit palen en riet opgetrokken onderkomen in het stof zat te spelen. Hij deed er vijf dagen over om met zijn vrouw en twee kinderen naar Thailand te vluchten. Hij vertelde ons dat wanneer je rijst aanplante, die ofwel door de zelf half verhongerende Pol Pot-strijdkrachten in beslag werd genomen, ofwel door de Vietnamezen die willen voor-

CAMBODJAANSE VLUCHTELINGEN:

Van links naar rechts: Kinderen in het vluchtelingenkamp Ban Kaeng begroeten Phra Thepsopon, de abt van de Thai Tempel; vluchtelingen verzamelen zich binnen Thailands grens, geholpen door het Thaise leger; een Cambodjaan draagt al zijn persoonlijke bezittingen; rijen vluchtelingen wachten op overplaatsing naar kampen; Thaise soldaat helpt uitgehongerde vrouw.

komen dat de rijst in handen van de Pol Pot troepen valt.

Ons bezoek vormde een schokkende belevenis. En toen wij naar mijn tijdelijke thuis in Wat Pho in Bangkok terugkeerden bleven allerlei vragen mij kwellen.

Welke omstandigheden hebben geleid tot de uithongering en de dood van zoveel mensen? Waarom moesten meer dan 3½ miljoen mensen sterven en waarom moesten de overblijvenden van een geheel ras hun woningen verlaten om in overbevolkte kampen volkomen ten laste van andere mensen te leven? Cambodja heeft immers altijd genoeg rijst verbouwd, zowel voor eigen gebruik als voor de export.

Wat is de oorzaak van al die traumatische veranderingen in dit stille, afgelegen, vroeger zo vreedzame land dat eens bekend stond om het feit dat alles er altijd bij hetzelfde bleef?

Op onze volgende tocht naar de

vluchtelingenkampen bezochten wij een veel groter kamp, dat dicht bij de Cambodjaanse grens lag. Dit kamp is een van de grootste in Thailand, met zo'n 75.000 vluchtelingen, allemaal uit Cambodja.

Ook ditmaal kregen Phra Thepsopon, Vinai-Insa-ard en ik door bemiddeling van ChaoKhun een auto met chauffeur ter beschikking voor de lange tocht naar het Khao-I-Dang-kamp op slechts 10 kilometer van de grens. Deze keer werden wij vergezeld door Pravena Lepiboon, een beroepsfotograaf die foto's zou maken.

Wij reisden door de provinciehoofdstad Prachinburi naar Sa-Kheo en arriveerden tenslotte in Aranya-brathet, een stad waar de Verenigde Naties, het Internationale Rode Kruis en medische teams uit tal van landen verblijf houden.

Wij draaiden noordwaarts af naar Khao-I-Dang. Overal wemelde het van Thailandse militairen. Voordat we eindelijk onze bestemming bereikten, hadden we ons bij twee commandoposten van het leger en bij vier verschillende controleposten moeten melden.

Ik was stomverbaasd over het verschil tussen dit vluchtelingenkamp en

dat van Ban Kaeng. Toen wij ons bij de hoofdpoot gingen melden, passeerden wij een groot gebouw waarboven de vlag van de Verenigde Naties wapperde. Er zijn hier veel meer vrijwilligers en internationale welzijnswerkers dan in het kleinere Ban Kaeng. Ook de onderkomens voor de vluchtelingen waren veel groter en beter gebouwd dan die in Ban Kaeng.

Pravena rende direct weg om foto's van de verschillende delen van het kamp te maken. Vinai ging een groep Cambodjaanse mannen ondervragen, en ik liep de hoofdweg van het kamp af om vluchtelingen te vinden die Thai of Engels spraken.

Ik kwam bij een sectie van het kamp waar mensen zaten te zingen op matten die ze over de grond uitgespreid hadden. De leider van het gezang wenkte mij toe om bij hem te komen zitten. Ik trok mijn schoenen uit en er werd plaats voor mij gemaakt om ergens vooraan te kunnen zitten. De leider sprak mij in gebroken Engels aan.

Hij vertelde dat hij 30 jaar geleden in de provincie Kanda bij Phnom Penh was geboren. Zijn naam was Naiem Sakun. Hij had een Engeltalige christelijke school bezocht, en had voor 1975 aan de Amerikaanse ambassade in Phnom Penh gewerkt. Met zijn vrouw en zeven andere leden van zijn familie was hij er kort geleden in geslaagd Cambodja te ontvluchten om hier in Thailand veiligheid te vinden. Ik vroeg hem naar zijn recente ervaringen in Cambodja. Hier volgt zijn relaas van dood en geweld.

VRAAG: Is er in Cambodja iemand van uw uitgebreide familie omgekomen?

ANTWOORD: Er zijn misschien wel een stuk of 45 van mijn familieleden gestorven.

V. Hoe stierven zij?

A. Ze zijn vermoord door de soldaten van Pol Pot. Ze kregen totaal geen rijst. En dus werden ze erg triest en hongerig. Op een dag gingen ze dood.

V. Hoe was het toen Pol Pot in 1975 aan de macht kwam?

A. Na de komst van Pol Pot in

Phnom Penh verslepten ze mij naar de provincie Kampuchenan. Daar moest ik keihard werken — en niets te eten.

V. Werkte je op de velden?

A. Ja, in de velden, rijst planten.

V. Wat deden de soldaten met de mensen? Wat hebt u gezien?

A. Ik zie de soldaten van Pol Pot in het veld waar wij rijst planten. Ik zie ze met mijn eigen ogen. Elke dag roepen ze de mensen om naar het veld te gaan. Hoe laat roepen ze ons om te gaan werken? Om 3 uur in de ochtend. Wij werken tot 12 uur 's middags. Komen terug, eten rijst. Twee tot drie lepels de man. Na misschien 15 minuten om ons eten op te eten, roepen ze opnieuw: 'Opschieten, opschieten, in alle provincies van ons land planten ze heleboel rijst, maar niet hier'. Als ze niet gaan, slepen ze iemand soms weg naar de bergen en doden hem met het geweer. En soms met de stok, en dan gaat hij dood. Met eigen ogen zag ik het.

Op een dag zeggen ze me: 'Jij daar, ga naar het veld en plant rijst'. Ik ga, maar ik werk erg langzaam. Ik voel me slap en niet sterk. Dus slaan ze mij. Ik lig op de grond met bloed in mijn mond. Ze schoppen tegen mijn tanden. (Hij liet me al die ontbrekende tanden aan een kant van zijn mond zien.) Ik smeek hen: 'Mijn broeders, help mij, alsjeblieft, sla me niet'. Dus werden ze opnieuw kwaad en sloegen mij. Ik kon niet meer opstaan. Ze slepen me weg en binden m'n handen vast aan een bamboepaal. Ze gaven me geen rijst te eten. Drie dagen lang at ik geen rijst.

V. Hoe kwam je hier van waar je woonde? Heb je gelopen?

A. Ja, ik kwam gelopen, met mijn familie.

V. Hoe lang hebt u erover gedaan?

A. Misschien een dag of tien. . . . Ik dankte hem voor het gesprek.

Terwijl ik bezig was Sakun en andere mensen te interviewen die ooit inwoners van Phnom Penh waren geweest, had Vinai zich geconcentreerd op gesprekken met een heel andere klasse Cambodjanen, de gemiddelde rijstboer en arbeider. De eerste met wie hij sprak was de heer

Pot, een 70-jarige man die in zijn jeugd soldaat was geweest in het leger van koning Sihanouk. De heer Pot kwam uit de provincie Chiangkat en had de hele omwenteling in Cambodja, van een vredelievende, rijst producerende Franse kolonie tot het Cambodja van onze dagen overleefd.

Vinai begon met te vragen naar het gezin van de heer Pot.

V. Hoeveel kinderen hebt u?

A. Tien kinderen, zes ervan zijn omgebracht.

V. Hoe werden ze omgebracht?

A. Sommige werden doodgeslagen, andere stierven van honger doordat ze niets te eten kregen. Ze gaven ons elke dag een halve liter ongekookte rijst voor 20 personen. Voor niemand genoeg.

V. Hoeveel van uw kinderen hebben het overleefd?

A. Al mijn zonen zijn dood, maar vier dochters zijn nog in leven.

V. Wat deed u voordat Pol Pot in Cambodja aan de macht kwam?

A. Landbouwer, tuinier, arbeider, mandenvlechter.

V. Wat vindt u van het eten hier in het Khao-I-Dang-kamp, is het genoeg?

A. Ze geven genoeg rijst en ze hebben zoute vis. Ze geven ons olie en eieren, maar geen kerrie. Zo af en toe is er een voedseltekort.

V. Hoe staat het met de onderkomens. Is er genoeg ruimte?

A. Het is hier prima in orde, geen problemen, veel beter dan in Cambodja. Maar er is een tekort aan water, niet genoeg voor een bad, net voldoende om te drinken en te koken.

V. Toen de Vietnamezen in Cambodja kwamen, mochten jullie toen de rijstvelden bebouwen?

A. Jawel, ze lieten ons rijst verbouwen, maar toen het tijd werd om te oogsten, mochten we dat niet. Ze verstopten landmijnen in de velden, of de soldaten brachten de mensen om die ze bij het oogsten betrapten. Niemand heeft kunnen oogsten.

V. Zijn er nog boeddhistische monniken in Cambodja?

A. Nee, en als ze er zijn, zijn het geen echte. De oudere monniken zijn allemaal vermoord, en als de anderen weigerden hun pij uit te trekken

werden ze met bamboestokken doodgeslagen.

V. Hoe lang hebt u erover gedaan om naar Thailand te ontsnappen?

A. Voor wie ver weg wonen kost het meer dan een maand, mensen die dicht bij de grens wonen, hebben minder tijd nodig. Soms drie weken, soms een week. De mensen moeten lopen. Er is geen tijd om te stoppen. We verborgen ons voortdurend. Als ze ons ontdekt hadden, hadden ze ons gedood. Veel mensen stierven onderweg.

V. Zijn er in dit vluchtelingen-kamp veel zieken?

A. Er zijn er een paar, maar er zijn dokters en het Internationale Rode Kruis helpt ze behandelen. Dus we hebben op het ogenblik niet veel problemen. We zijn erg blij dat we hier zijn.

Het was al donker toen Vinai, Pravena en ik elkaar weer ontmoeten op de stoffige hoofdweg die naar Khao-I-Dang voerde. We hadden niet meer dan een glimpje opgevangen van hoe het een paar kilometer verderop was, in het stervende land van Kampochea.

Thailand staat nu voor vele problemen en is er slecht op voorbereid de naar schatting 1 miljoen Cambodjaanse vluchtelingen die in totaal over de grens zullen komen, in leven te houden. Wat moet Thailand beginnen met deze ontheemden? Blijvende vestiging van de vluchtelingen binnen de Thaise grenzen is op het ogenblik totaal onmogelijk. Het gebied waar de vluchtelingen nu zijn neergestreken, bevindt zich in de drogere delen van Thailand, waar de huidige bevolking van Thailandse rijstboeren nu al wordt geplaagd door een tekort aan watervoorraden. De overdracht van uitgestrekte stukken land, die nu aan deze boeren toebehoren en die door hen worden bebouwd, voor de herhuisvesting van Cambodjanen, zou veel te veel juridische en economische problemen opleveren.

Op het ogenblik is de regering van Thailand in staat deze ontheemden hulp en bescherming te bieden zolang de VN en internationale hulporganisaties doorgaan hen te steunen door voedsel, kleding, medische teams en voorraden te zenden.

Maar de Thaise regering staat erop dat dit slechts als een tijdelijke regeling kan worden beschouwd. Als de vluchtelingen niet door derde landen worden opgenomen, zullen ze naar Cambodja moeten terugkeren.

Maar kunnen ze terugkeren?

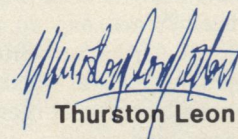
Hoewel de Vietnamezen over de sterkste en indrukwekkendste militaire machinerie in heel Zuidoost-Azië beschikken, zijn ze er niet in geslaagd de Rode Khmers uit hun steunpunten in de bergen te verdrijven. De Vietnamezen beheersen de steden, de rijstvelden en de dag. Pol Pot beheerst de bergen en de nacht.

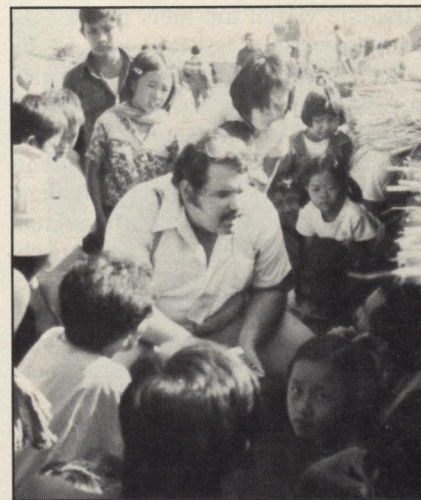
Geen der partijen in deze etnische worsteling tussen communisten heeft enige neiging tot een regeling door vreedzaam onderhandelen getoond.

Zolang de regeringen van deze wereld zich staande houden zal er in de afzienbare toekomst in Cambodja geen einde komen aan dood en verwoesting. Cambodja, eens bekend als een sereen land met tevreden glimlachende mensen, is een land van troosteloze verlatenheid geworden, waar de dood een wijze van leven is.

Er bestaat geen Cambodja meer. Maar er bestaat nog wel hoop voor de jongere generatie als wij ons toelagen op een opvoeding die is gericht op overleven.

Met vriendelijke groeten."

Thurston Leon Sexton

KORT GEZEGD

VEELBELOVENDE START VAN HET NIEUWE ZIMBABWE

door Stanley R. Rader

DE REËLE KANS op vrede die Zimbabwe heeft gekregen nu de onafhankelijkheid door verkiezingen is bekrachtigd, betekent een triomf voor de vindrijkheid en de vasthoudendheid van de Britse diplomatie.

De Britse triomf vormt een prachtig voorbeeld van de macht van twee van *de zeven regels voor succes* die de heer Herbert W. Armstrong in de loop van zijn eigen lange en geslaagde leven heeft ontdekt. Regel 5 is die van de vindrijkheid — het vermogen om het hoofd te kunnen bieden aan onverwachte tegenslagen, obstakels en problemen. De 6e regel is die van de vasthoudendheid — de eigenschap om door te zetten, waardoor ook schijnbaar onafwendbare mislukkingen in grandioze successen kunnen worden omgezet. Om de regeling in Zimbabwe tot stand te brengen, hebben de Britten in ruime mate van beide regels gebruik moeten maken.

De Britse pogingen vielen samen met een factor die aan het licht trad toen de heer Armstrong en ik eind 1976 zuidelijk Afrika bezochten. Het viel ons op dat er, ook al woedde er in die dagen een bloedige burgeroorlog, toch mensen van goeden wille in Rhodesië waren die niets liever wilden dan vrede.

En zo werd de eerste belangrijke stap naar vrede gezet in het vroege voorjaar van 1978, toen de toenmalige Rhodesische minister-president Ian Smith met drie zwarte leiders (die geen van drieën deel uitmaakten van de guerrilla's van het Patriottisch Front) een accord bereikte over de overgang naar een zwarte meerderheidsregering. Zij vormden een overgangsregering, die de officiële rassenscheiding ontmantelde en later in het voorjaar algemene verkiezingen hield die werden gewonnen door bisschop Abel Muzorewa.

Maar hoewel de verkiezingen door vele waarnemers als vrij en eerlijk werden beschouwd, hing er in de ogen van vele landen een wolk van verdenking boven de nieuwe regering. De economische sancties bleven van kracht en de regering verwierf geen diplomatieke erkenning.

Maar in mei 1979 begonnen de gebeurtenissen zich met de verkiezing van Margaret Thatcher tot minister-president van Engeland al gauw naar een oplossing te bewegen.

Aanvankelijk dachten tal van waarnemers dat mevrouw Thatcher de sancties unilateraal zou beëindigen en het nieuwe land (dat toen Zimbabwe-Rhodesië werd genoemd) erkennen. Had zij dat gedaan, dan zou dat, om met de woorden van haar bekwame minister van Buitenlandse Zaken, Lord Carrington te spreken, slechts een „tweede-klas” oplossing betekend hebben. De guerrilla-oorlog zou zijn doorgegaan, de guerrilla's zelf zouden mogelijk nauwere banden hebben aangeknoopt met de Sovjetunie, en Groot-Britannië's eigen betrekkingen met de andere landen van het Gemenebest zouden ernstig geleden hebben.

In plaats daarvan deed de nieuwe Thatcher-regering een reeks stoutmoedige zetten naar een „eerste-klas” oplossing, waaraan alle partijen een kans zouden krijgen deel te nemen.

Mevrouw Thatcher begon met de in juli 1979 gehouden conferentie van de landen van het Britse Gemenebest als katalysator te gebruiken om in september alle partijen in Londen aan de conferentietafel te krijgen.

Er volgden 15 weken van steeds weer onderbroken onderhandelingen. Op tal van kritieke momenten zouden de besprekingen mislukt zijn zonder de vasthoudendheid van Lord

Carrington en zijn staf, die er geen twijfel over lieten bestaan dat Groot-Britannië zelf zou ingrijpen als een der betrokken partijen al te fel bleef tegenstribbelen.

Tenslotte werd er in oktober een nieuwe staatsregeling in elkaar gedraaid, weinige weken daarna gevolgd door voorzieningen inzake de overgangsregering, die nieuwe verkiezingen zou gaan uitschrijven.

Begin maart van dit jaar werden die verkiezingen gehouden.

In weerwil van aantijgingen dat de kiezers van de tegenpartij door aanhangers van de voornaamste kandidaten werden geïntimideerd, bestempelden drie verschillende groepen onafhankelijke waarnemers de verkiezingen als vrij en eerlijk.

Het resultaat van de stemming was dat een der leiders van de guerrillabeweging „Patriottisch Front”, Robert Mugabe, een grote, maar zwaar bevochten overwinning wist te behalen. Tot verrassing van veel commentatoren, die voorspeld hadden dat de verkiezingen geen duidelijke overwinning te zien zouden geven, verwierf hij zich een ruime parlementaire meerderheid. Maar in weerwil van die meerderheid in het parlement was een der eerste regeringsdaden van de heer Mugabe zich voor een verzoening uit te spreken.

Zo beloofde Mugabe dat hij een parlementaire coalitie zou vormen met zijn rivaal Joshua Nkomo; hij benoemde een blanke generaal, Peter Walls, tot bevelhebber van de strijdkrachten, en verklaarde dat er „geen onteigeningen” zouden plaatsvinden. Zelfs verklaarde hij zich bereid een kabinetszetel aan te bieden aan minstens een lid van wat eens zijn meest gehate tegenstanders waren, de blanke Rhodesische Front Partij.

Het werk voor de heer Mugabe ligt voor het opscheppen. In zijn eigen land heeft de guerrilla-oorlog een zware tol geëist aan scholen, klinieken en landbouwbedrijven, en ongeveer de helft van de zwarte bevolking van het land uit haar dorpen verjaagd. In de buitenlandse politiek zal Mugabe een vaste koers van niet-gebondenheid dienen te volgen. Aan de ene kant zal hij zich

(Zie verder pagina 25)

MADAME TJIANG K'AI-SJEK vergeten „Vrouw van de Eeuw”

ZIJ WERD beurtelings „de herens van China”, „de first lady van China” en „een van de meest invloedrijke vrouwen van de eeuw” genoemd.

Van 1930 tot 1967 verscheen Madame Tjiang K'ai-sjeks naam op de lijst van de 10 meest bewonderde vrouwen van de wereld.

Wij vinden dat de lezers van *De Echte Waarheid* haar historische rol niet mogen vergeten, in een tijd waarin de laatste grote persoonlijkheden uit de Tweede Wereldoorlog van het wereldtoneel verdwijnen.

Hebt u ooit bedacht hoe belangrijk voor God de vrouwelijke persoonlijkheid is voor het vormen van karakter? Het is God die de vrouw, onder de man, de voornaamste rol gaf bij het vormen van het karakter van kinderen in het gezin. Sommigen, zoals Madame Tjiang, vormden een hele generatie.

Het was haar vrouwelijke persoonlijkheid ten overstaan van het westen en speciaal ten overstaan van het Amerikaanse Congres en publiek, die bewondering en sympathie afdwong voor haar land in zijn strijd met Japan van 1937 tot 1945.

Op haar vele reizen naar de Verenigde Staten in de tijd na de oorlog

trad zij op als woordvoerder voor de nationalistische regering en verwierf duurzame hulp en morele steun.

Als jongste dochter van de machtige familie Soong, studeerde zij van 1914 tot 1917 in Amerika. Zij keerde naar China terug en ontmoette de generalissimus, toen een vertrouwde aanhanger, later erfgenaam van Soen Jat-sen (haar zwager), de stichter van de Chinese Republiek. Zij trouwde in 1927 met Tjiang.

Haar westerse en christelijke opvattingen beïnvloedden en wijzigden de strenge zienswijze van haar man in een land dat zich aan het feodalisme trachtte te ontworstelen.

Zij was een macht achter de troon. In het door corruptie geteisterde China van de jaren 1930 kon Tjiang het alleen aan zijn vrouw toevertrouwen te onderhandelen met buitenlandse verkopers over een zo voordelig mogelijke aanschaf van hoge prioriteit genietende militaire materialen. Zij vergezelde haar man op militaire campagnes, stichtte scholen voor oorlogswezen en richtte vrouwenorganisaties op voor steunverlening in oorlogstijd. Zij schreef ten behoeve van het Westen verscheidene boeken en vele artikelen over China.

Nadat het nationalistische leger in

1949 door de communistische legers van het vasteland was verdreven, gebruikte zij haar onwankelbaar vertrouwen en geloof in de vrijheid om de geest van de Formosanen (Taiwanezen) te mobiliseren. Madame Tjiang wilde zich aan geen enkele vorm van defaitisme overgeven.

Haar invloed op de China-politiek van de VS is thans minimaal. In 1978 gaven de VS hun voornemen te kennen hun officiële erkenning van de Republiek van Nationalistisch China te doen overgaan naar de Volksrepubliek China. De VS steunen hoe langer hoe meer op de Volksrepubliek als tegenwicht voor de Russische invloed in Azië.

Madame Tjiang woont tegenwoordig in de Verenigde Staten. Met haar persoonlijkheid, charme en scherpzinnigheid vertegenwoordigt zij een niveau van leiderschap dat in snel tempo bezig is van het wereldtoneel te verdwijnen.

—Donald D. Schroeder

DE KRACHTIGE PERSOONLIJKHEID

Mme. Tjiang in 1927 tijdens haar huwelijk met de generalissimus; in 1945 tijdens een uitzending waarin zij het Amerikaanse volk dankzegt voor de steun in de oorlog; in 1976 tijdens een plechtigheid voor haar man in Taiwan.

Doel van seks!

(Vervolg van pagina 12)

is blijde met de waarheid" (vers 4-6).

Een gelukkig, succesvol huwelijk vereist de ontwikkeling van heel veel van deze liefde. Twee elkaar zeer toegewijde mensen willen graag heel veel van deze liefde ontwikkelen.

De apostel Paulus vergeleek echte christelijke liefde tussen man en vrouw met de liefde van Christus voor zijn Kerk.

„Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft. . . Zo zijn ook de mannen verplicht hun vrouw lief te hebben als hun eigen lichaam" (Ef. 5:25, 28). Dit vijfde hoofdstuk van Efeze gaat voor een groot deel over de juiste relatie in het huwelijk.

Seks is bedoeld om karakter tot ontwikkeling en volwassenheid te brengen. In tegenstelling tot wat de propaganda van radicale feministen ons wil doen geloven zijn er lichamelijke, verstandelijk en emotioneel wel degelijk grote verschillen tussen man en vrouw. Worden deze karakteristieke eigenschappen op de juiste manier ontwikkeld en gebruikt, dan leidt dat tot het ontstaan van een sterke, evenwichtige en humane maatschappij.

God de Schepper heeft elk van beide seksen zijn specifieke gevoelsleven, gaven, talenten en verantwoordelijkheden meegegeven „gelijk Hij dat gewild heeft" (1 Kor. 15:38). God legde niet alle kracht van zijn karakter in één van beide seksen. De onderling verschillende mannelijke en vrouwelijke gaven en talenten moeten over en weer worden gerespecteerd en gewaardeerd. Tragisch genoeg worden deze verschillen door unisekspropaganda die onder het mom van „progressief" wordt gebracht, ontkend.

Wanneer twee mensen in een goed harmonieus huwelijk naar Gods wetten leven, zullen hun verstandelijke, emotionele en lichamelijke eigenschappen nooit op elkaar botsen.

De specifieke krachten en eigenschappen van man en vrouw zijn van essentieel belang voor een juiste opvoeding en een gezond seksueel gedrag van kinderen. Er komt nog bij

dat echte mannelijkheid en echte vrouwelijkheid bijdragen tot de evenwichtige ontplooiing van de persoonlijkheid, de levensvisie en het karakter van de ander en maken dat bepaalde eigenaardigheden, die anders eventueel niet kunnen worden overwonnen, worden gladgestreken.

Seks vereist karakterontwikkeling. God schiep de mens met een seksueel vermogen en een seksuele drang. Seks vereist een juiste ontwikkeling van het karakter naar Gods geopenbaarde wetten, wil het in goede banen worden geleid, anders zijn misbruik, perversie, leed en sociale ontwrichting het resultaat.

Miljoenen mensen willen in hun onwetendheid of opstandigheid tegen elke vorm van gezag hun karakter niet in die zin ontwikkelen. Zij zijn het slachtoffer van vrijzinnige, goedkope, misleidende en schadelijke ideeën over het „rollenpatroon" van man en vrouw en sociale waarden.

Seksuele drift is, indien geuit binnen de grenzen van Gods wetten, geëigend om menselijke emotionele uitingen tot ware liefde te kanaliseren.

Wat is in wezen ware liefde? In het huwelijk en ook in andere menselijke relaties openbaart ware liefde zich in een volstreekte zorg voor het lichamelijke, mentale en geestelijke welzijn van de ander. Bij louter zinnelijke verhoudingen gaat het echter uitsluitend om de bevrediging van eigen egoïstische begeerten, gevoelens en verlangens. Daarbij wordt geen rekening gehouden met de behoeften, de zekerheid, de groei of goddelijke ontwikkeling op langere termijn van de ander.

In Maleachi 2:14-15 waarschuwt God mannen om trouw te blijven aan hun vrouw, daar hun huwelijk de bedoeling heeft een middel te zijn voor het voortbrengen van „het zaad Gods".

Maar Satan, de onzichtbare heerser in deze wereld die onze samenleving regeert, wil dit niet. Hij wil dit alles verdraaien. Hij wil niet dat de mens de ware betekenis van seks begrijpt. Hij wil niet dat de mens gaat inzien dat een goed huwelijk met gezonde seksuele relaties of andere gezonde menselijke verhoudingen tussen de seksen een afspiegeling zijn van het karakter en het gedrag van God.

Satan haat Gods plan zichzelf voort te planten. Satan wil het gezinsleven en het huwelijk voor de mens onaantrekkelijk, ja afstotend maken. Hij is erop uit gezonde huwelijks- en andere menselijke relaties in het leven stuk te maken. Hij doet dit door te verhinderen dat de mens inzicht krijgt in Gods wetten, bedoelingen en plannen. Hij is steeds bezig de mensen valse waarden, gevoelens en zinnelijke lusten aan te praten of deze dingen in hen aan te moedigen (zie Ef. 2:2-3). Hij is de eigenlijke oorzaak achter de schermen van veel verdorven gevoelens en gedragingen.

De schepper van verdorven seksuele opvattingen

Satan is de oorzaak van de eerste verkeerde opvatting over seks in de hof van Eden. Satan probeerde alles wat God de eerste man en vrouw had geleerd in diskrediet te brengen.

Lees het verhaal dat voor ons ter lering is opgetekend.

In Genesis 2:24 had God Adam en Eva nauwelijks zijn instructies gegeven over wat van hen verwacht werd in hun relatie en over het doel van het leven of zij werden onmiddellijk door Satan benaderd (Gen. 3:1).

Let op wat Adam en Eva gingen geloven onder Satans misleidende inblazingen. Zij besloten niet te geloven wat volgens God slecht was en dit liever voor zichzelf uit te vinden, zoals velen dat ook nu doen.

Eva nam de leiding die God Adam had toevertrouwd, van hem over en Adam liet zich als een lam door Eva leiden — hij at ook van de „boom der kennis van goed en kwaad"

Seks was dus niet de eerste zonde, maar juist deze ongehoorzaamheid aan een direct gebod van God.

De houding van Adam en Eva tegenover God en hun seksuele geaardheid was veranderd. Nu schaamden zij zich voor hun lichaam — wat tevoren niet het geval was geweest. Nu waren zij bang voor God en wilden zich voor Hem verbergen.

„Wie heeft u te kennen gegeven dat gij naakt zijt [en dat u zich moet schamen over uw seksuele geaardheid]?" vroeg God (Gen. 3:11).

Wie? Satan, hij had hen de eerste verkeerde opvatting over seks en Gods bedoeling bijgebracht.

En sindsdien is Satan bezig verkeerde opvattingen over seks bij de

mensen ingang te doen vinden. Hij werkt via misleide en bedrogen invloedrijke persoonlijkheden en door de mensen tot verkeerde seksuele gevoelens en wellust te verleiden.

Deze mentaliteit omvat de hele scala van ascetisme, schaamtegevoel en de opvatting dat seks per se slecht is tot de hedendaagse zedeloosheid van „alles is gepermitteerd”.

Ook in onze tijd is Satan steeds bezig ontvankelijke zielen te bombarderen met zijn verdorven seksuele opvattingen en ideeën.

Maar velen zien niet wat er aan de hand is en stellen zich niet teweer tegen Satan en andere schadelijke invloeden op de menselijke geest.

Geen wonder dat zoveel mensen het slachtoffer worden van de bedrieglijke opvattingen van de vrije moraal.

Waarom laat God dit toe? Opdat de mensheid nooit tegen Hem zal kunnen zeggen: U hebt ons verhinderd te ervaren wat het is te leven in strijd met uw wetten en doelstellingen.

En u?

Voor een goede seksuele relatie moet men het juiste karakter en het juiste inzicht hebben. Maar vandaag zijn er veel krachten aan het werk die de vorming van een goed karakter en de juiste benadering van seks ondermijnen. Er is een hevige campagne gaande tegen het gezin en het huwelijk die de goddelijke bedoeling en functie ervan ondergraaft.

In Maleachi 4:5-6 wordt geopenbaard dat God, omdat er mensen zullen zijn die leven naar Gods wetten die goede gezinsrelaties regelen, aan het einde der tijden de aarde niet aan totale vernietiging zal prijsgeven.

Het goede nieuws is dat u als enkeling, al of niet gehuwd, ernaar kunt streven het karakter te ontwikkelen waardoor huwelijk en gezinsleven een succes worden. U kunt goddelijk karakter ontwikkelen en daardoor bij de opstanding rekenen op een grotere zegen in het Koninkrijk en de familie van God.

De ontwikkeling van een goddelijk karakter en de juiste omgang met en het juiste gebruik van seks gaan hand in hand. Streef ernaar seks te hantieren en te waarderen zoals het Gods bedoeling is. □

ZIMBABWE

(Vervolg van pagina 4)

Zimbabwe een opstelplaats zou worden voor zuidwaarts gerichte guerrilla-activiteiten.

Op zijn beurt beloofde Mugabe dat hij geen anti-Zuidafrikaanse terroristen zou wapenen of onderdak verlenen.

„Wat de zwarten van Zuid-Afrika besluiten te doen, is volledig hun zaak”, aldus verklaarde Mugabe tegen het weekblad *Time*. En hij voegde daaraan toe dat „Zuid-Afrika een ander probleem vormt dan Rhodesië... Zuid-Afrika is niet een koloniaal vraagstuk zoals het onze”. Mugabe heeft begrip voor de verschillen in geschiedenis en sociale structuur tussen de beide landen — verschillen die de meeste mensen in het Westen ten onrechte uit het oog verliezen.

Hoewel Zuid-Afrika's binnenlandse politiek niet hun instemming heeft, zijn de nieuwe leiders van Zimbabwe voornemens de handelsbetrekkingen en de verkeers- en communicatiekanalen tussen de beide landen open te houden, op dezelfde manier als het marxistische Mozambique nu met Zuid-Afrika handelt.

De realiteit van de handel in geheel zuidelijk Afrika stijgt ver uit boven de ideologische of op ras berustende verschillen. Zo bereikt bijvoorbeeld vrijwel alle koper van het door land omsloten Zambia — zijn voornaamste exportprodukt en deviezenverdiener — de wereldmarkten via spoorwegverbindingen door Zimbabwe en Zuid-Afrika. Op zijn beurt ontvangt Zambia uit Zuid-Afrika grote hoeveelheden maïs, een onmisbaar produkt.

Vrijwel alle landen van zwart Afrika drijven openlijk dan wel heimelijk handel met Zuid-Afrika — een land dat volkomen terecht „de krachtcentrale van Afrika” wordt genoemd. Het lot van de gemiddelde Afrikaan zou heel wat grimmiger zijn als hij geen toegang had tot de voortbrengselen, de voedingsmiddelen en zowel de medische als de veterinaire kennis van Zuid-Afrika.

Het is één ding in de VN of in de Organisatie van Afrikaanse Staten

een politiek vuurwerk af te steken om de publieke opinie te beïnvloeden, maar als het om het economisch welzijn gaat, liggen de kaarten heel anders! Zelfs landen van het communistische blok drijven op grote schaal handel met Pretoria, zoals zij dit ook met Rhodesië deden. Zij verschuilen hun handel achter neutrale tussenpersonen, gewijzigde etiketten en vervalste vrachtbrieven. Een expert noemt dergelijke onbetrouwbare transacties: „politiek van hypocrisie”.

Namibië en Zuid-Afrika in de schijnwerper

Nu het Rhodesische conflict blijkbaar is bijgelegd, verplaatst de politieke schijnwerper zich in zuidelijk Afrika naar twee in het oog springende gebieden — Zuidwest-Afrika (Namibië) en Zuid-Afrika. Mugabes overwinning zal op beide gebieden van invloed zijn.

In het door Zuid-Afrika beheerde territorium van Zuidwest-Afrika is de reeds lang sudderende guerrilla-oorlog geleidelijk heviger geworden. Terroristen die deel uitmaken van de SWAPO (South West Africa People's Organization) doen uitvallen vanuit hun bases ten noorden van de grens met Angola. Men neemt aan dat er zich in dit gebied nu een kleine 60.000 man aan Zuidafrikaanse troepen bevinden.

Pogingen om tot een door de VN geïnspireerde oplossing te komen zijn herhaaldelijk mislukt, wat groten-deels toe te schrijven is aan het feit dat de SWAPO openlijk door de VN wordt voorgetrokken. Een recent voorstel om langs de grens een 80 km brede gedemilitariseerde zone in te stellen, lijkt echter een belofte in te houden.

In Zuid-Afrika zelf heeft de zwarte nationalistische terreur zich de laatste tijd van afgelegen grensstreken naar stedelijke zones uitgebreid. Eind januari werden de Zuidafrikanen opgeschrikt door een stoutmoedige, door drie mannen uitgevoerde guerrilla-overval op een bank bij Pretoria. De Zuidafrikaanse politie weigerde te onderhandelen. Bij de daarop volgende schietpartij kwamen zowel de drie overvallers als twee van hun ongelukkige gijzelaars om het leven. De minister van Politiezaken, Louie le Grange, waarschuwde dat

incidenten als deze in de toekomst op dezelfde genadeloze wijze zullen worden aangepakt.

Minister-president Pieter Botha blijft inmiddels zijn denkbeelden omtrent een nieuwe „constellatie van staten” in Zuid-Afrika pousseren — denkbeelden die naar men hoopt een antwoord zullen vormen op tegeneisen tot radicale veranderingen.

De heer Botha heeft plannen voor een constitutionele hervorming uitgestippeld, die een versterkte vertegenwoordiging moeten waarborgen van de Indiase en „kleurling”-minderheden. Een volgend plan zou de stedelijke zwarten in verhoogde mate zelfbestuur willen geven. Ook deed Botha een voorstel voor een breed opgezette conferentie met gematigde zwarte leiders om gezamenlijk de toekomst van Zuid-Afrika onder ogen te zien.

Zal een nieuw, veelomvattend plan kans van slagen hebben? Botha wordt met zeer veel kritiek geconfronteerd. Sommige conservatieve blanke Afrikaners voelen niets voor de voorgestelde veranderingen. En radicale nationalistische groeperingen die bang zijn dat vreedzame veranderingen door de meerderheid van het volk zouden worden aanvaard, hebben gezworen harder dan ooit te zullen vechten om „het hele bouwwerk te doen instorten”, en voor zichzelf de macht te grijpen voor het te laat is. Een van die buiten de wet gestelde organisaties heeft gezworen dat 1980 het „jaar van actie” zal worden.

Alternatief voor vrede en samenwerking — Holocaust

Vrede in zuidelijk Afrika als geheel, inclusief Zimbabwe, is onmogelijk zonder een duurzame vrede in het land dat in dit gebied als hoeksteen fungeert: Zuid-Afrika. Vijanden van de vrije wereld weten dat maar al te goed.

In de VN wordt toenemende druk uitgeoefend om handelssancties op te leggen aan Pretoria, en zelfs om tot een wereldomspannende handelsboycot te komen. Rechtstreekse aanleiding tot een dergelijke drastische actie zou een toeneming van het terrorisme in Zuid-Afrika, gevolgd door een krachtig politie-optreden kunnen zijn.

In dat geval zouden de zalen van

de Algemene Vergadering van de VN weergalmen van de opgewonden kreten om sancties. Een dergelijke eis zou de Sovjets rechtstreeks in de kaart spelen — zij hebben immers een wereldomspannende offensieve zeestrijdmacht opgebouwd met het openlijke doel de vrije wereld af te snijden van haar grondstoffenbronnen. Zuid-Afrika vormt met zijn schatkamers vol mineralen die onmisbaar zijn voor de westerse industrie een van Moskou's voornaamste overwegingen.

Zal het ooit tot een dergelijke blokkade komen? In hun nieuwe boek *South Africa: War, Revolution or Peace?* nemen Louis H. Gann en Peter Duignan deze uitgesproken waarschijnlijkheid onder de loep, in het bijzonder met het oog op het feit dat het militair zeer sterke Zuid-Afrika niet gauw zal bezwijken — noch aan een conventionele aanval, noch aan een binnenlandse opstand:

„Een maritieme blokkade van Zuid-Afrika zal mogelijkerwijs als een minder bloedige manier worden beschouwd om het land op de knieën te dwingen. De VN zouden een beroep kunnen doen op de Sovjetunie en haar bondgenoten om Zuidafrikaanse havens te blokkeren tot Zuid-Afrika ermee accoord zou gaan zijn politieke stelsel te ontmantelen. Zelfs zou de Sovjetunie kunnen aanbieden, als onderdeel van een internationale campagne tegen het 'racisme' in dezen samen te werken met de zee-strijdkrachten van de Verenigde Staten . . .

Een dergelijke politiek zou in feite heel zuidelijk Afrika destabiliseren en het Westen de grondstoffen van Zuid-Afrika onthouden op een tijdstip waarop het onmisbare strategische minerale grondstoffen aan de niet-communistische wereld levert.”

De Verenigde Staten, die toch al veel te afhankelijk zijn van buitenlandse aanvoer van grondstoffen, zouden bij stopzetting van de aanvoer van onmisbare mineralen ernstig worden getroffen. Dat geldt zelfs nog sterker voor West-Europa (dat zich dan ook wel twee keer zou mogen bedenken alvorens zijn goedkeuring te hechten aan een dergelijk plan).

Maar wie er het meest onder te

lijden zouden hebben, aldus Gann en Duignan, „zouden onderontwikkelde, kwetsbare landen zijn zoals Mozambique, Malawi, Zambia, Lesotho, Botswana en Swaziland, die economische banden hebben met Zuid-Afrika”. En zonder twijfel zou die lijst aangevuld moeten worden met het meer ontwikkelde, maar nog steeds kwetsbare Zimbabwe.

De volkeren van zuidelijk Afrika vormen een natuurlijke economische eenheid. Maar om die over de gehele linie tot een succes te maken, is samenwerking onontbeerlijk. Als er vrede zou heersen, zou het Afrika ten zuiden van de Zambezi een „eldorado” kunnen worden — als men tenminste de optimistische toekomstvoorspellers mag geloven.

Maar helaas is onze huidige wereld — Satans wereld, als de mensheid dat nu maar begreep — bezig de tegenovergestelde weg af te glijden: een weg van jaloezie, haat, oorlog en uiteindelijk een gigantische verwoesting, behoudens het ingrijpen van de almachtige God (Matth. 24:22).

Vrede in Zimbabwe is slechts de stilte voor de storm. Het kenmerk van onze eeuw is nu eenmaal dat „volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk” (Matth. 24:7).

Er liggen inderdaad duistere tijden in het verschiet wanneer de politieke leiders van deze wereld, gedreven door hun emoties, hun jaloezie en hun bekrompen eigenbelang onredelijke politieke doelstellingen blijven najagen die alleen maar de ene slachting na de andere veroorzaken.

Het alternatief voor vrede in zuidelijk Afrika, zo merkte een gewezen Zuidafrikaanse minister-president op, is „te afgrijselijk om zelfs maar over te denken”. Wat zo'n ontwikkeling zou kunnen inhouden, werd meer dan duidelijk gemaakt door de befaamde Zuidafrikaanse hartchirurg Christiaan Barnard in zijn opmerkelijke boek *South Africa: Sharp Dissection*:

„Laten die staten in Afrika die de communisten van lanceerbases voorzien, en laten diegenen in de westerse wereld die onze vrienden zouden zijn, goed beseffen dat Zuid-Afrika niet van plan is nationale zelfmoord te plegen. Zij die Zuid-Afrika tot het uiterste willen drijven, moeten zich niet verbazen

wanneer hun extremistische bedreigingen van het naakte bestaan van de Zuidafrikaanse samenleving een rechtstreekse uitlokking vormen voor het inzetten van de zwaarst denkbare verdediging waartoe Zuid-Afrika op basis van zijn nucleaire capaciteiten in staat is."

Vereist: nieuwe wereldleiders

In zijn boek heeft Dr. Barnard de huichelarij en de misleiding aan de kaak gesteld die in het hedendaagse politieke gebeuren zo op de voorgrond treden. In plaats daarvan, zo merkt hij op, heeft de wereld behoefte aan regeringen „waarin de kabinetsportefeuilles in handen zijn van mannen of vrouwen die op grond van hun grote bekwaamheden op het betreffende gebied werden verkozen". Hij hekelde het feit dat in zijn eigen beroep de touwtjes in handen zijn van bevoegde artsen en chirurgen, terwijl in de politiek zelfs voor de hoogste posten „geen formele examens behoeven te worden afgelegd en de kandidaten zich evenmin aan proeven van bekwaamheid behoeven te onderwerpen of andere bewijzen van hun geschiktheid te leveren".

Dr. Barnard geeft dan zijn „recept voor een competente regering":

„Men kan zich gemakkelijk indenken dat wanneer alle landen van de wereld werden geleid door de meest competente mensen die in die landen te vinden waren, wij ons zouden mogen verheugen in zakelijke debatten en in beslissende resoluties die gebaseerd zouden zijn op de realiteiten van een gegeven situatie, in plaats van op de emotionele discussies en de onpraktische resoluties die voortvloeien uit het aanleggen van dubbele standaarden en uit politiek eigenbelang".

U mag het geloven of niet, maar Dr. Barnards „recept" voor de toekomst zal — zij het op een andere manier — zijn nut bewijzen, en gauwer dan hij of wie dan ook wel denkt.

De almachtige God is op dit ogenblik bezig een generatie van toekomstige leiders op hun taak voor te bereiden, die zal bestaan uit het overnemen van de teugels van de wereldregering in het weldra op komst zijnde Koninkrijk Gods. Op het ogenblik worden er mannen en

vrouwen voor deze ontzaglijke verantwoordelijkheid geselecteerd uit naties, culturen, rassen en talen rond de gehele aarde. De wereld als geheel is zich niet bewust van Gods handelen (1 Joh. 3:1), maar dat neemt niet weg dat dit proces van selectie en opvoeding al flink op gang is.

In de vredige Wereld van Morgen zullen de leiders — van gewone stervelingen tot onfeilbare, onsterfelijke wezens gestegen — „oordelen met een rechtvaardig oordeel" (Joh. 7:24). Huichelarij en misleiding door de overheid zal een zaak van het verleden zijn.

Vrede, harmonie, respect en samenwerking van alle landen zullen de dagorde uitmaken. Eindelijk zal er een wereldomspannend „eldorado" zijn.

Het lijden en het verderf zullen ten einde zijn (Jes. 11:9). Oorlogen, waaronder het guerrilla-terrorisme — de pest van de twintigste eeuw — zullen tot het verleden behoren (Jes. 2:4).

Dan en eerst dan zal de hoop die eerder door de heer Mugabe werd uitgesproken, tot werkelijkheid worden: „En zij zullen hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen". □

KORT GEZEGD

(Vervolg van pagina 20)

zorgen moeten maken over Zuid-Afrika, dat behoorlijk geschokt was door zijn verkiezing, maar waarmee de economie van zijn land ten nauwste is verbonden. Anderzijds zal hij zich ook zorgen hebben te maken over de Sovjetinvloed, die mogelijk zou proberen van zijn land een vazalstaat te maken. Daar Mugabe de Sovjetunie niets verschuldigd is, blijft niet-gebondenheid een open mogelijkheid.

De nieuwe regering van Zimbabwe vertegenwoordigt een nieuwe poging van mensen om zichzelf door een menselijke overheid te regeren. Zimbabwe kan zich aan een lange rij voorgangers spiegelen, die alle mogelijke bestuursexperimenten hebben uitgeprobeerd. Dit zal een van de laatste gelegenheden worden die een oude kolonie krijgt aangeboden om te bewijzen dat de mens zichzelf met succes kan regeren. □

HET GEZIN

(Vervolg van pagina 10)

versterking beogen van het gezin dat op een heteroseksueel huwelijk is gefundeerd. Wat hij hier zegt, is dat het Witte Huis bereid is een samenleving te bevorderen, waarin vele uiteenlopende vormen van menselijk samenleven, „alternatieve levensstijlen", „communes van volwassenen" en meer van dergelijke onzin onbelemmerd kunnen bestaan.

Een ander door de president aangewezen lid van de Nationale Adviescommissie voor de WHCF, mevrouw Carolyn Shaw Bell, publiceerde in het tijdschrift *Newsweek* een artikel getiteld: „Laten we de gezinnen toch wegsnijten". En dit laatste was zeer beslist *niet* sarcastisch bedoeld.

Van alle 41 leden van die Nationale Adviesraad, is er slechts één — een mormoon — uitgesproken voorstander van het gezin zoals God dit creëerde. Daarentegen zijn feministen, maatschappelijk werkers en vrijzinnig politieke groeperingen allemaal zeer goed vertegenwoordigd.

De opzet van de WHCF is dan ook al volkomen duidelijk. Volgens het Amerikaans Godsdienstig Nieuwsagentschap heeft de groep in een te New York onder auspiciën van de WHCF gehouden vergadering overduidelijk op agressieve wijze gestreefd naar een *nieuwe definitie van het gezin*, en heeft ook in dit verband een programma voor de rechten van homo's en lesbiennes aangenomen.

Veelzeggend is ook dat een onofficiële groep, die nauw met de WHCF samenwerkt, zich de „Coalition for the White House Conference" noemt. Tot deze coalitie behoort o.m. de „National Gay Task Force", die het best kan worden omschreven als een militante organisatie van homoseksuelen.

Waarom het gezin zo belangrijk is

Het gezin, zo schrijft Sobran, „is het laatste bolwerk van de vrijheid". Dat gezin is *niet* het laagste niveau van een staatsbureaucratie. Nee, het is juist de instelling die God in het leven heeft geroepen ten behoeve van de opvoeding van kinderen en van de algemene geestelijke ontwikkeling van man en vrouw.

Het gezin is een buffer tussen

EEN STEM

(Vervolg van pagina 6)

wereld van vandaag is door de almachtige God duidelijk in zijn Woord, de bijbel, geopenbaard. Dat zal duidelijker worden naarmate wij verder komen in dit boek.

Maar eerst, wat openbaart de bijbel over God, wie en wat Hij is?

Alleen in dit geïnspireerde Boek openbaart God zich. Maar de mensheid heeft over het algemeen God nooit geloofd, nooit geloofd wat Hij zegt. God sprak in eigen persoon tot Adam en Eva, het eerste mensenvrouw. Daarna gedoogde Hij dat Satan hen benaderde. Satan benaderde Adam via zijn vrouw Eva. Onze oerouders geloofden wat Satan zei: „Gij zult geenszins sterven”, nadat God gezegd had: „Gij zult voorzeker sterven”.

Toen Jezus Christus 4000 jaar later op aarde sprak, waren er slechts 120 mensen die geloofden wat Hij zei, hoewel Hij zijn boodschap aan vele duizenden verkondigde (Hand. 1:15).

Geen wonder dat, op de kleine vervolgde Kerk na die door Jezus Christus in het jaar 31 werd gesticht en die begon met 120 gelovigen, geen enkele van de religieuze sekten en genootschappen weet wie en wat God is.

Maar zelfs hiervoor is een reden; dat zal later duidelijk worden.

Wie en wat is God? Hoe openbaart Hij zich? Ik heb de apostel Paulus al geciteerd, die tegen de Atheense intelligentsia zei dat God de schepper is die de mens heeft ontworpen, gevormd en geschapen.

De profeet Jesaja haalt Gods eigen woorden aan als hij zegt: „Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn? ... Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heer daarvan in groten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept door de grootheid zijner sterkte en omdat Hij geweldig van kracht is; er blijft niet één achter” (Jes. 40:25-26).

Verder spreekt God zelf tot de twijfelaars: „Brenge uw rechtsgeding voor, zegt de Here; voert uw bewijsgronden aan, zegt de Koning van Jakob. Laten zij aanvoeren en ons bekendmaken, wat er geschiedt zal.

gen van de mens om een „moedige, nieuwe wereld” te scheppen, waarin ieder mens in een slaapzaal van de staat opgroeit.

Reeds veel eerder in de geschiedenis van deze wereld heeft God ingegrepen ten einde menselijke plannemakers te beletten hun eigen grootse schepping te voltooien. Dat was destijds in het geval van de toren van Babel (Gen. 11:4-9).

God zal dit weer doen. Hij zal niet toelaten dat zijn geliefde instelling — het door Hemzelf gecreëerde gezin — uit de menselijke samenleving verdwijnt. □

Wanneer mensen lijden?

(Vervolg van pagina 13)

Job, maar in nog luider en erger uitbarstingen van woede tegen Hem, Hem de schuld gevend van een wereld die wijzelf hebben bedorven.

Hij heeft beloofd dat wij door een bovennatuurlijke kracht in onze geest zouden worden gesterkt, ook al wordt ons lichamelijk lijden er niet door verlicht.

Hij is tot ons afgedaald. Hij is door ons gewond, Hij heeft zijn bloed gegeven, Hij heeft geroepen en geleden. Hij heeft hen die lijden voor eeuwig verheerlijkt door met hen dezelfde pijn te lijden.

Hij is nu bij ons, ons dienend door zijn Geest en door leden van zijn lichaam die de opdracht hebben ons op te beuren en ons lijden te verlichten terwille van het hoofd.

Hij wacht en verzamelt zijn leger-scharen van mensen van goeden wil. Eens zal Hij zijn scharen laten optrekken. Dan zal de wereld een laatste uitbarsting van pijn beleven, voordat de uiteindelijke overwinning zal komen. Dan zal hij voor ons een nieuwe ongelooflijk volmaakte wereld scheppen en er zal geen pijn en lijden meer zijn.

Ik hoop dat deze woorden voor u, tante, troostrijk en bemoedigend zullen zijn ... Mijn gebeden zijn met u in deze tijd van beproeving.” □

Voor een diepgaande uiteenzetting over waarom de mens op aarde lijden, pijn en vernedering moet ondergaan, kunt u ons schrijven om onze gratis overdruk *Waarom moet de mens lijden?*

overheid en individu. Het door God gecreëerde gezin kent zijn eigen liefde en eigen loyaliteit. Het is dan ook geen wonder dat in Orwells *1984* een der doeleinden van de totalitaire staat was „te voorkomen dat mannen en vrouwen loyaliteiten ontwikkelen die de staat niet kan controleren en onderdrukken”.

Evenals God is ook het gezin een bron van menselijke trouw, die een veel krachtiger greep heeft dan regering of maatschappij. Degenen die een natie in naam van „de samenleving” of „het volk” tot slaven willen maken, moeten om dat te bereiken eerst het gezin vernietigen! Immers, juist dank zij het gezin zijn mensen verschillend, anders geaard, apart en uniek. Wie een egocentrische, door groothedswaanzin bezeten maniak is die de *hele* maatschappij wil veranderen overeenkomstig zijn ideaal, die zal voor alles het gezin willen vernietigen omdat dit hem onherroepelijk in de weg zal staan.

De naaste toekomst

Er valt maar weinig goeds te zeggen over hetgeen we zullen beleven vóór de komst van Gods Wereld van Morgen. Het zijn juist de hier beschreven ontwikkelingen die ertoe hebben bijgedragen dat de volgende bijbelse profetie tot onze moderne wereld werd gericht:

„Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn ... aan hun ouders ongehoorzaam ...” (2 Tim. 3:1-2).

Dit gevoegd bij Christus' profetie aangaande kinderen die tegen hun eigen ouders opstaan — iets wat *inderdaad gebeurt* in een tijd waarin de overheid de kinderen overneemt, een tijd van „de rechten van het kind” en van nieuwe definities van het begrip „gezin” — leidt ertoe dat de toekomst van het door God gecreëerde gezin er op korte termijn gezien niet zo best voorstaat.

Maar uiteindelijk zal het gezin — gefundeerd op het heteroseksuele huwelijk — dit alles overwinnen. Het keerpunt komt steeds dichterbij. Het prachtige van Gods plan met de wereld is dat Hij de zaken slechts op hun beloop zal laten tot het moment waarop Hij Jezus Christus naar de aarde terugzendt om een einde te maken aan de afschuwelijke pogin-

Geeft te kennen, hoe het vroeger was, opdat wij het overdenken en kennis nemen van de afloop. Of doet ons het toekomstige horen; geeft te kennen wat in de toekomst komen zal, opdat wij weten, dat gij goden zijt. Doet althans iets... opdat wij elkander verbijsterd aanstaren... Zie, [hoont God de twijfelaars] gij zijt niets en uw werk is nietig...” (Jes. 41:21-24).

God is de Schepper van alles, van alles in het immense heelal: de sterren, de melkwegstelsels in de oneindige ruimte, deze aarde, de mens en alle grondstoffen.

Dat is wat God is — wat Hij doet! Hij schiept! Hij ontwerpt en modelleert. Hij geeft leven! Hij is de grote Schenker! En zijn wet, zijn levenswijze, is de weg van geven, niet de weg van nemen, welke laatste de weg van de wereld is.

Maar hoe ziet God eruit? Wie is God? Sommigen geloven dat God eigenlijk niets anders is dan het goede in ons, dat God dus een deel is van de mens. Anderen hebben God voorgesteld als een soort afgod van hout, steen of ander materiaal. De Israëlieten dachten, toen Mozes op de berg Sinaï met God sprak, dat Hij een gouden kalf of iets dergelijks was.

Velen denken dat God één individuele oppermachtige persoon is. Sommigen dachten dat Hij uit goud, zilver, hout of een dergelijk materiaal bestond. Anderen weer meenden dat Hij een geest was.

Maar de algemeen gangbare leer van het traditionele christendom is dat God een drieëenheid is — God in drie personen, Vader, Zoon en heilige Geest. Het woord „drieëenheid” komt nergens in de bijbel voor en de leer is er ook niet in te vinden. Meer hierover later.

God in de prehistorie

Laten wij teruggaan tot het vroegste begin in de prehistorie.

Als men u zou vragen waar in de bijbel de allereerste beschrijving van God in het vroegste begin van zijn bestaan te vinden is, zou u waarschijnlijk zeggen: „In het allereerste vers van de bijbel, Genesis 1:1”.

Fout.

De plaats waar geopenbaard wordt wie en wat God is in het vroegste stadium van zijn bestaan is Johannes 1:1 in het Nieuwe Testament:

„In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is. In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen” (Joh. 1:1-4).

„Het Woord” in deze passage is de vertaling van het Griekse *Logos*, hetgeen woordvoerder of woord, of „openbarend denken” betekent. Hier wordt het gebruikt om een individuele persoon aan te duiden. Zie de verklaring in vers 14:

„En het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid”.

Het „Woord” is dus een persoon die later vlees is geworden, verwekt door God die aldus zijn Vader werd. Maar in dat prehistorische tijdperk waarvan in Johannes 1, vers 1 sprake is, was Hij (nog) niet Gods Zoon. Dat werd Hij pas later, toen Hij door God werd verwekt en geboren uit de maagd Maria.

Wij vinden hier dus oorspronkelijk twee personen geopenbaard. De ene is God en bij God was in die prehistorische tijd nog een persoon die ook God was en die later verwekt werd en geboren als Jezus Christus. Maar in de tijd beschreven in Johannes 1, vers 1 was Jezus nog niet Gods Zoon en was God nog niet zijn Vader.

Omtrent het begin van zijn bestaan vinden wij verder een aanwijzing in Hebr. 7 waar sprake is van Melchizedek die in de dagen van Abraham koning van Jeruzalem was. Hij was de hogepriester van God geweest. Deze Melchizedek had al vanaf het begin der tijden bestaan — „zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister, zonder begin van dagen of einde des levens, en, aan de Zoon van God gelijkgesteld, blijft hij priester voor altoos” (Hebr. 7:3).

Aangezien Melchizedek „aan de Zoon van God gelijkgesteld” was en voor altijd priester bleef en aangezien Jezus Christus nu de hogepriester is, zijn Melchizedek en Jezus Christus één en dezelfde persoon.

Daarom was Christus „zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister [in Abrahams tijd],

zonder begin van dagen of einde des levens...” God had ook eeuwig bestaan met het „Woord”. Jezus was, toen Hij „het Woord” was, een onsterfelijk wezen dat altijd had bestaan (er is geen tijd geweest waarin Hij niet bestond), zonder begin van dagen. Hij was toen *als* de Zoon van God, maar Hij was toen nog niet de Zoon van God, Hij was ook God, bij God.

Uit deze perikoop zien wij dus dat het Woord in den beginne, toen nog niets was geschapen, bij God was en dat het Woord ook God was. Hoe is dit mogelijk?

De zoon van iemand die Smit heet, kan *bij* Smit (zijn vader) zijn en hij *is* ook Smit, omdat hij zijn vaders naam draagt, maar toch is hij een aparte persoon, *bij* Smit (zijn vader) en tevens Smit.

Het enige verschil in deze vergelijking is dat het Woord in de tijd waarover Johannes 1, vers 1 spreekt, nog niet de Zoon van God was. Maar Hij (het Woord) was *bij* God en tevens God.

Zij waren nog niet Vader en Zoon, maar zij waren wel de grondslag van wat de familie van God zou worden.

Die familie bestaat nu uit God de Vader en Jezus Christus zijn Zoon en de velen die *nu* al de verwekte zonen van God zijn (Rom. 8:14, 16; 1 Joh. 3:2).

Dit familieaspect, de familie God, is van essentieel belang en wij zullen er later nog uitvoerig op ingaan.

Lang voordat er nog iets bestond, waren er twee verheven onsterfelijke Wezens die altijd hadden bestaan. Dit „altijd” is een moeilijk begrip; dit geldt ook voor elektriciteit. Toch weet u dat elektriciteit in werkelijkheid bestaat.

Terug naar onze vraag wie en wat God is. Voordat er iets bestond, waren er God en het Woord, twee personen, niet drie. En alle dingen (het heelal) werden geschapen door het Woord (Joh. 1:2).

Voor een goed begrip wil ik nog wijzen op Efeze 3:9-12: „God, de Schepper van alle dingen... naar het eeuwige voornemen dat Hij in Christus Jezus... heeft uitgevoerd”.

Laat ik dit voor u aldus verklaren. Begin januari 1914 werd ik als journalist van een nationaal tijdschrift naar Detroit gestuurd om daar een

interview te hebben met Henry Ford ten einde materiaal te verzamelen voor een artikel over zijn opzienbarend nieuwe loonpolitiek waarbij de arbeiders vijf dollar per dag gingen verdienen. Ik sprak met Henry Ford in het administratiegebouw. Hij droeg een zakenkostuum, witte boord en das. Van daar kon ik door de verbindingsgang in de reusachtige fabriekshal kijken waar duizend arbeiders in overalls aan elektrische machines stonden. Henry Ford had de naam de maker van de Ford-auto's te zijn, maar in feite deed hij het niet zelf; hij liet ze maken door zijn arbeiders en die deden dat door middel van elektrisch aangedreven machines. De kracht bestond uit elektriciteit.

Zo is het ook met God de Vader, de Schepper. Hij schiep alle dingen door Jezus Christus. Jezus is het Woord. Er staat geschreven: „Want Hij sprak en het was er” (Psalm 33:9). God zegt Christus wat Hij moet doen (Joh. 8:28-29). Dan spreekt Jezus, de arbeider; de heilige Geest is de kracht die werkt en doet wat Jezus beveelt.

In Kolossensen 1 lezen wij verder, te beginnen bij vers 12: „En met blijdschap dankt gij de Vader . . . Hij heeft ons . . . overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde . . . Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping, want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem” (vers 12-17).

Gods Woord openbaart ons dus dat God en het Woord — twee verheven personen — altijd hebben bestaan, voordat er iets was geschapen, de aarde noch het heelal.

Er was dus een tijd dat deze twee personen samen bestonden en buiten hen was er nog niets. Over een derde persoon wordt nergens gesproken. Beide personen zijn geest en projecteren hun geest.

Hoe lang moeten zij hebben gedacht, plannen en ontwerpen hebben gemaakt, voordat zij aan de schepping begonnen!

Maar de materie, deze wereld, de sterren, de sterrenniveaus en de melkwegstelsels — zijn niet de eerste dingen die zij schiepen. Zij schiepen engelen voordat zij het stoffelijke maakten.

In Job 38 spreekt God over de schepping der aarde. Hij zegt daar dat, toen de aarde werd geschapen, alle engelen tezamen juichten van vreugde (vers 7). Toen de aarde werd geschapen, bestonden de engelen al.

In Genesis 1:1 wordt over God gesproken die de hemel en de aarde schept.

In de Nederlandse vertalingen wordt het woord hemel in het enkelvoud weergegeven. Maar in het oorspronkelijke Hebreeuws dat Mozes gebruikte staat het in het meervoud, hetgeen impliceert dat het gehele stoffelijke heelal tegelijk met de aarde werd geschapen. Dit staat duidelijk in Genesis 2:4: „Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden” (*Statenvert.*)

Maar dat is miljoenen jaren geleden geschied. Voordat de mens werd geschapen, was de aarde door engelen bewoond. Daar engelen onsterfelijke geestwezens zijn, hebben zij hier op aarde misschien wel duizenden of miljoenen jaren vóór de schepping van de mens gewoond. God openbaart ons niet hoeveel jaar. Eerst was de aarde de woonplaats van de engelen. Dan staat er in Judas 6: „ . . . engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning [de aarde] verlieten . . . ”

Onthoud dus goed dat in de vroegste openbaring die God ons van zichzelf geeft, gesproken wordt van twee personen, niet van drie, niet van een drieëenheid.

Hoe ziet God eruit?

Laten wij nu in detail uitleggen wie en wat God is.

God is een Geest (Joh. 4:24). God en het Woord bestonden uit geest. Niet uit stof, niet uit vlees en bloed zoals mensen (God is dan ook voor ons onzichtbaar — Kol. 1:15).

Hoe was zijn vorm en gestalte?

In Genesis 1:26 staat: „En God zeide: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis”. Zoals de vorm en gestalte van de mens, zo is het beeld, de gelijkenis, de vorm en gestalte van God.

Op verschillende plaatsen in de bijbel wordt gezegd dat God een gezicht, mond en neus, ogen en oren heeft. Hij heeft haar op zijn hoofd. Het is ook geopenbaard dat God armen en benen, handen en vingers heeft. Geen enkel dier, hetzij vogel, vis, insect of welke andere ons bekende levensvorm ook heeft handen. Zelfs al zou een of ander levend wezen verstand hebben en kunnen denken, dan zou het toch zonder handen en vingers geen dingen kunnen maken zoals de mens.

God heeft voeten en tenen, Hij heeft een lichaam. God heeft verstand. Dieren hebben wel hersens, maar geen denkvermogen.

Als u weet hoe een mens eruitziet, weet u hoe de vorm en gestalte van God is, want Hij heeft de mens naar zijn beeld, zijn gelijkenis gemaakt!

Een van de discipelen vroeg eens aan Jezus hoe God de Vader eruitziet. Jezus antwoordde: „Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien” (Joh. 14:9).

Jezus leek op de Vader, Hij was in feite „God bij ons”. Jezus was de verwekte en geboren Zoon van God.

En hoe was Jezus' verschijning? Die van een gewoon mens, want Hij was ook de Zoon des mensen. Hij leek zó zeer op andere joodse mannen dat zijn vijanden Judas omkochten om Hem te verraden, Hem aan te wijzen in de menigte.

Nu weten wij dus dat God een zelfde vorm en gestalte heeft als een mens. Wij weten ook dat Hij uit geest bestaat, niet uit stof zoals de mens. Geest is voor ons onzichtbaar, tenzij Hij zich speciaal aan ons manifesteert.

En als Hij zich zou manifesteren, zouden wij zien dat zowel God de Vader als Christus nu verheerlijkt zijn in de hemel met een gelaat dat, hoewel gevormd als een menselijk gezicht, zo helder schijnt als de zon in zijn kracht. Hun ogen zijn als een vuurvlam, hun voeten als koperbrons en hun haar wit als sneeuw (Openb. 1:14-18).

Het belangrijkste is echter de vraag: hoe is Gods natuur, Gods karakter? Men kan niet weten *wat* God is zonder zijn karakter te kennen. □

(wordt vervolgd)

Van onze lezers

Kon het niet geloven

God zegt bij monde van zijn profeet Maleachi dat wij hem op de proef mogen stellen in het betalen van tiende, zodat God „de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten”. Dat God de aarde schiep en de wetten, o.a. de zwaartekracht, in stand houdt, kan ik wel geloven, maar dat God de betaler van tiende zal belonen, kon ik niet geloven. Mijn vrouw evenmin. Zij was er zelfs in eerste instantie verbolgen over toen ik besloot een tiende van mijn inkomen te gaan reserveren voor Gods Werk op aarde.

Nadat ik over de maand november mijn tiende had betaald, merkte mijn vrouw vrijwel direct in haar huishoudbeurs dat ze zelfs wekelijks geld overhield. Normaal waren er geldtekorten of 't klopte maar net. Bovendien waren er in die weken, waarin ze geld overhield, extra uitgaven m.b.t. ons gezin.

Mijn reactie was er een van blijdschap. Het versterkte mijn geloof in God. Zelfs mijn vrouw was er verbaasd over. Hierdoor ben ik ervan overtuigd dat God zijn vensters zal openen wanneer men zijn tiende betaalt. Ook in de toekomst zal ik mijn tiende blijven geven, zodat ik Gods Werk op aarde mag blijven steunen en ik doe dat graag.

J.W.
Gemert

Tien jaar lezer

Gelieve mij geen *De Echte Waarheid* meer toe te sturen en ik zeg hierbij mijn abonnement op. Genoemd blad mocht ik ca. 10 jaar ontvangen en steeds heb ik het ruwweg gelezen dan wel er kennis van genomen. Vele artikelen hebben mij ten zeerste geboeid. Daarbij kon ik niet met alle artikelen ten volle instemmen, maar waardeerde de steeds positieve aanpak.

Ik geloof wel dat dit blad mijn kennis

en begrip heeft verrijkt en ik betuig hierdoor mijn oprechte dank en wens dit blad en zijn medewerkers Zijn zegen toe.

J.H.V.

Doar na Ashrat, Israël

Verjongingskuur

U zou mij een groot genoegen doen met de toezending van het boek van de heer Armstrong „The Incredible Human Potential”. Uw blad lees ik dit jaar weer met veel genoegen. Het lijkt me een soort verjongingskuur te hebben ondergaan. In ieder geval spreekt het mij in deze vorm bijzonder aan.

Waar kan ik voor uw werk en activiteiten giften storten?

Mw.G.G.W.
Steenwijk

Het boek van de heer Armstrong The Incredible Human Potential is nog steeds voorradig voor mensen die Engels kunnen lezen. Onze bank- en girorekeningen zijn te vinden aan de binnenzijde van de voorpagina onder de rubriek „Geen abonnementsprijs”. Wij zijn zeer dankbaar voor giften en bijdragen!

Beter laat dan nooit

Sinds jaren ben ik lezer van uw tijdschrift en tot voor kort heeft het mij betrekkelijk weinig bijgebracht. Ondanks dit heb ik mij de moeite getroost elk nummer tot de laatste letter en met de grootste aandacht te lezen.

Ik zei, tot voor kort, inderdaad, want nu heeft u mij ertoe gebracht een bijbel te kopen en te lezen. Ik sta er versteld van dat één boek zulk een schat aan ontzagwekkende en alles overspannende wijsheid kan bevatten. Daarvoor wil ik u danken.

E. de P.
Zaventem, België

Dolgelukkig

Hier volgt een klein briefje om u te bedanken voor de (steeds stipte) toezending van *De Echte Waarheid*. Een paar jaar geleden bekam ik uw adres van een schoolvriend. Eerlijk gezegd, in het begin interesseerde ik me weinig voor de artikelen en wilde me zelfs als abonnee laten schrappen.

Nu ben ik echter dolgelukkig dat ik m'n abonnement hernieuwd heb (na een 2e aandringen van u ontvangen te hebben)! Ik ben een 19-jarige student en kan u verzekeren dat de artikelen niet alleen up-to-date zijn, maar eveneens heel goed geschikt voor jongeren! Vooral artikelen zoals „De twee Duitslanden”, „Roken” en artikelen over planeten en de geschiedenis van de mens („Op zoek naar Adam”) waren steengoed!

Hierbij ingesloten vindt u dan een klein bedrag ter dekking van de diverse kosten. En verder: Ga zo door en nogmaals dank voor het gratis abonnement.

S.D.
Vichte, België

Inzicht

Sinds 1977 ontvang ik elke maand uw blad. Er staan erg veel interessante artikelen in, vooral de laatste paar maanden over het Midden-Oosten en alle verwickelingen daaromtrent. Deze artikelen geven vooral in deze moeilijke tijd veel inzicht in deze internationale problemen. Ik wil u hartelijk danken voor de gratis toezending van uw maandblad.

J.S.
Hoogerheide

Succes

Deze morgen ontving ik uw boekje *De zeven regels voor succes* en heb dit vol interesse gelezen. Door dit boekje voel ik mij opgewassen om mijn loopbaan op te bouwen en tot succes te brengen. Hiervoor wil ik u hartelijk bedanken en zal ik het bij mijn kennissen van harte aanbevelen.

F. de C.
Gent, België

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

laten landen en opnamen van het oppervlak van Mars laten terugzenden.

Inmiddels is er onder mensen een hoe langer hoe fellere strijd ontbrand om van anderen te „krijgen” of te „nemen”. Over alle landen van de aarde heeft zich geweld verspreid. Wij verwachten de oorlog die

de gehele mensheid zal vernietigen!

Te midden van deze krankzinnige strijd om voordeel in een technologische wereld die door een bijna dodelijke ziekte haar richting verloren heeft, blijft *De Echte Waarheid*, na meer dan zesenvertig jaar, u het ware begrip geven van de huidige wrede wereld, en u een blik in de toekomst verschaffen — om u het goede nieuws te brengen van wat uiteindelijk op deze wereld zal plaatsvinden! Een tijd waarin vrede

en gerechtigheid, geluk en kennis van de juiste wegen de aarde zullen overdekken!

Waarom dringt u er bij uw vrienden, burens en verwanten niet op aan, een gratis proefexemplaar van *De Echte Waarheid* aan te vragen?

Het is noodzakelijk dat zij de feiten van de huidige wereldsituatie begrijpen. Ook zij leven in deze wereld. Ook zij zullen ernstig worden getroffen door gebeurtenissen die zich nu ontwikkelen. □

ZIJN DE APOCALYPTISCHE RUITERS

Illustratie door Garry Haggerty

WEER IN AANTOCHT?

In het boek *Openbaring* staat het verontrustende visioen van de vier verschrikkelijke ruiters (Openb. 6:1-8). Iedere ruiters is het symbool van een grote straf die, waarschijnlijk in de niet al te verre toekomst, de rebellerende mensheid wordt opgelegd. Iedere ruiters vertegenwoordigt de laatste eindtijdse

culminatie van een grote crisis waarmee de wereld eeuwen lang te kampen heeft gehad — valse religie, oorlog, hongersnood en epidemieën. Niettemin verbergt er zich goed nieuws achter deze vreesaanjagende boodschap. Schrijf ons om het gratis boekje *De Sleutel tot het boek Openbaring*.

VERZOEK OM LECTUUR ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats/Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)